

3η ΣΕΝΙΑ

ΕΜΜΗΝΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΟΥ ΔΡΟΜΟΥ

200 δραχ

νο 19

ΑΠΡΙΛΗΣ - ΜΑΗΣ '99

τα βαλκάνια
δε θα ησυχάσουν
πριν
ο τελευταίος
επενδυτής
κρεμαστεί
από τα άκτα
του τελευταίου
πατριώτη

ΕΙΔΙΚΗ
ΕΚΔΟΣΗ

Point blank

Όταν οι εξουσίες αφηνιάζουν η ιστορία πυκνώνει σε γεγονότα. Περιγελώντας τις ρητορίες περί *τέλους της ιστορίας* το αντίθετο είναι που συμβαίνει: το τέλος του διπολισμού και του ψυχρού πολέμου έβγαλε στον αφορμό ότι (φυσικά!!) τις επιθυμίες και τις ανάγκες των επιβατών του πλανήτη αλλά μόνο τις ορέξεις των αρχόντων τους. Και το κρεσέντο των χειρισμών τους φτάνει μπροστά μας και πίσω μας αλληλοχίστες γεγονότων ιδιαίτερα πυκνών σε αίμα - και ερημικές επιπτώσεις παραμορφωτικές.

Το να μπορεί κανείς να παρακολουθεί τα πραγματικά γεγονότα σε όσο το δυνατόν πραγματικότερο χρόνο μοιάζει σχεδόν αδύνατο - κι όμως δεν είναι. Ποιάς βολέυεται με την ελίτα πως θα μάθει κάποτε την αλήθεια γραμμένη σαν την "ιστορία του 3ου ή του 4ου παγκοσμίου πολέμου", από ψυχρούς ιστοριοδίφες; Κανείς από εμάς; η δράση μοιάζει κάτι παραπάνω από επείγουσα. Αλλά γιατί και πώς;

"Παρακολούθησε" της πραγματικότητας σημαίνει αξιολόγηση, κρίση, εκτίμηση με πάθος και η εβαστορέ "επικαιρότητα" των μήνιτα σκοπεύει στο ακριβώς αντίθετο. Πώς όμως καταφέρνουν να είναι αυτές οι δηλητηριώδεις κονοσφές λογοκρισίας ο μοναδικός τρόπος "αντίληψης" σήμερα; Δεν είναι μήπως αρκετή η αποστοφή μας σ' αυτές;

Όχι, δεν είναι! Θα έπρεπε να έχουμε, σε ποιότητα και ποσότητα, τους κατάλληλους διανοητικούς και συναισθηματικούς τρόπους να *γνωρίζουμε*, να *συνειδητοποιούμε*. Και δεν τους έχουμε - ή, δεν τους έχουμε σε ετοιμότητα. Τί στο διάολο συμβαίνει;

Όχι η αφηρημένη, η "ανιστορική", αλλά η πραγματική κυριαρχία είναι πιο σύνθετη από τον *αφηρημένο, ανιστορικό* τρόπο που έχει γίνει της μόδας να την εννοεί κανείς. Μόνο που και αυτή η μόδα είναι παιδί της κυριαρχίας: για την ακρίβεια είναι παιδί της προληπτικής αντιμετώπισης που ξεκίνησε τη δεκαετία του '80 και οξύνθηκε τη δεκαετία του '90 *όχι για να τελειώσει αλλά για να "ανθίσουν" οι ιδεολογίες!* Ήξεραν τί έκαναν τα αφεντικά: το τέλος του φεϊτικού βασιλείου του "σοσιαλισμού" θα μπορούσε να αφήσει ανοιχτό τον ορίζοντα για εκείνες τις ανταγωνιστικές κατευθύνσεις ανάλυσης και δράσης για τις οποίες ποτέ ο κομμουνισμός και η αταξική κοινωνία δεν είχαν καθεδουκίσει στη Μόσχα, στο Βουκουρέστι ή στο Πεκίνο. Κι όπως στην περίοδο του "ψυχρού πολέμου" κοτζάμι ΝΑΤΟ είχε επίμονα φροντίσει για την αντιμετώπιση του *5ου μετώπου* (αυτός ήταν ο "κωδικός" των ταξικών επαναστατικών κινήματων στις μητροπόλεις) έτσι και μετά το '90 ο εχθρός, έστω ηττημένος προσωρινά, παρέμενε μέσα στο κάστρο. Μόνο που - όλοι το ξέρουν - αυτός ο εχθρός για να είναι πραγματικά επικίνδυνος, δεν φτάνει να είναι "αντικειμενικά" υναρκτός. Πρέπει να είναι και "υποκειμενικά" *αποφασισμένος*: απέναντι στην επικινδυνότητα της προλεταριακής συνείδησης τα αφεντικά είχαν την ευκαιρία της προληπτικής δράσης. Και οι ιδεολογίες, συμπεριλαμβανομένων των "επαναστατικών" τέτοιων, είναι πάντα το καλύτερο αντίδοτο στη συνείδηση....

Πολλά από αυτά που εννοούμε γίνονται συγκεκριμένα στο κοντινό μας κοινωνικό τοπίο, στον ελληνικό κοινωνικό σχηματισμό: ό,τι θα μπορούσε να είναι απελευθερωτικά ριζοσπαστικό τη δεκαετία του '90, σαν πράξη και θεωρία, σχεδόν εξαφανίστηκε κάτω από την ιδιόμορφη διαστρεβλωτική προβολή οποιασδήποτε ιδεολογικής κενότητας. Η "ευχαρίστηση" του κενού μεταδίδεται με ταχύτητα κοντανή με εκείνη του φωτός, και η μετάγχιση κενότητας από το ένα ψέμα στο άλλο έγινε η "πραγματικότητα της πραγματικότητας" όχι μόνο γενικά στην κοινωνία αλλά και *ειδικά ανάμεσα στους "ελευθερωτές"* της. Για να συντηρηθεί αυτή η κυκλοφορία θα έπρεπε να διακοφθεί τις σχέσεις της με την πραγματικότητα, και αυτό ήταν σ' αλήθεια παιχνίδι: η θεωρία δυσφημίστηκε όχι μόνο γενικά στην κοινωνία αλλά και *ειδικά ανάμεσα στους "επαναστατικούς κινύλους"*: ο αυθορημισμός (η λησαστογράφηση δηλαδή της εμπειρίας) αποθεώθηκε όχι μόνο γενικά στην κοινωνία αλλά και *ειδικά ανάμεσα στις αντάρτικες συμπεφορές*: ο μηδενισμός αγιάστηκε όχι μόνο γενικά, σαν ο κανόνας της *καπιταλιστικής προσταγής* αλλά και *ειδικά, σαν το καθήκον της "επανάστασης"*...

Όποιοι σπέρνουν ανέμους θερίζει θύελλες, κι όποιοι σπέρνουν σύμφωνα με τους ανέμους του συστήματος δεν χρειάζεται να θεωρείς τίποτα: από τον διαχωρισμό θεωρίας και πράξης επωφεληθήκαν οι πάντες. Πρώτοι και καλύτεροι οι "συσσωρευτές" (για λογαριασμό της κυριαρχίας) και οι ελεγκτές της κοινωνικής γνώσης, δηλαδή οι διανοούμενοι, οι δημοσιογράφοι, οι παπάδες. Από την άλλη, εφόσον η ανοησία θεωρήθηκε απελευθερωτική, δεν θα μπορούσε να υπάρξει κανείς *πρακτικός κίνδυνος*, ούτε καν ένα ανταγωνιστικά χρήσιμο παράδειγμα *καταστροφικότητας*. Στο τέλος αυτοί που μένουν με χέρια για να χειροκροτούν, έστω τον εαυτό τους, είναι οι ιδεοληπτικοί. Και τότε, αν συμβεί έστω στιγμήμαία να εκραγεί ο πραγματικός ιστορικός τόπος και χρόνος (όπως τώρα με το Κοσσυφοπέδιο, μόνο που αυτή δεν είναι η πρώτη φορά...) το πεδίο είναι ελεύθερο για την άνοια, την προκατάληψη, την σύγχυση. Και την απελιομένη "αυτοεπιβεβαίωση" της ιδεολογικής φυγής. Πώς να καταλάβει κανείς "τί γίνεται" με τέτοιες προϋποθέσεις; Είτε "πιστεύει" τελικά όσα σερβίζονται είτε "δεν πιστεύει" η *αποφασιστική* ρήξη με το *αφήνιασμα των αφεντικών* δεν είναι *ζήτημα πίστης* αλλά της *θεμελιώδους αρνητικότητας της προλεταριακής κριτικής*. Για να σου βρωμίανει οι εξηγήσεις των αφεντικών δεν αρκεί να έχεις μύτη, αλλά να μπορείς και να την χρησιμοποιήσεις. Για να σου βρωμίανει αίμα οι πράξεις τους δεν αρκεί καν η όσφρηση - χρειάζεται και η επίγνωση της πραγματικότητας. Όσο για να του σπάσεις τα μούτρα...

Η θεμελιώδης αρνητικότητα της προλεταριακής κριτικής είναι η μοναδική αφετηρία *όχι μόνο για να εξηγήσει κανείς την πραγματικότητα των αφεντικών σήμερα αλλά και για να την ανατρέψει*. Ανάμεσα στην "εξήγηση" και την "ανταρσία" υπάρχει μεγάλη, ίσως, απόσταση, που δεν είναι πάντως η φειχιστική απόσταση ανάμεσα στη θεωρία και την πράξη. Για την προλεταριακή κριτική θεωρία και πράξη είναι διαφορετικά ονόματα του ίδιου πάθους - η απόσταση που αναγνωρίζουμε είναι ανάμεσα στις παρούσες δυνατότητές μας και τις δυνατότητες του *παγκόσμιου προλεταριάτου*.

Δεν κατέχει κανείς την πλήρη αλήθεια αυτής της κριτικής επειδή πρόκειται για *έργο* - αλλά θα αντέξει *δρώντας* όποιος κατέχεται απ' αυτήν. Και όσο κι αν γελούν σήμερα σίγουροι πως το έργο αυτής της κριτικής είναι πλέον αδύνατο, αυτό το αδύνατο είναι ο μόνος ρεαλισμός.

Συγκροτήθηκε το πρώτο τάγμα στη Θεσσαλονίκη
ΕΛΛΗΝΕΣ ΕΘΕΛΟΝΤΕΣ ΣΤΗ ΣΕΡΒΙΑ

Το δεκαεξαεπίλο **SARAJEVO** μοιράστηκε σε περίπου 1600 αντίτυπα στην Αθήνα, μεταξύ 16 και 23 απριλίου

ΠΟΛΕΜΟΣ ΑΦΕΝΤΙΚΩΝ - ΑΦΕΝΤΙΚΩΝ ΜΕΧΡΙΣ ΕΣΧΑΤΩΝ ΠΡΟΛΕΤΑΡΙΩΝ

Η μεταρπικ πλευρά μας ενθουσιάζεται που η κοινή γνώμη βουλιάζει έχοντας αγκαλιαστεί σφιχτά με το παγόβουνο των αυτο-πεποιθήσεών της. Η καπιταλιστική αναδιάρθρωση είναι άτεγκτη, όσο κάθε ψυγείο: προμηθεύει σε αφθονία τους υποτελείς της τις μοιραίες εκείνες βεβαιότητες που τους τοποθετούν οριστικά στην μεριά του "προβλήματος" - και όχι βέβαια της λύσης του. Με τα μυαλά στα κάγκελλα του θεάματος, με τις εριστικές καχυποψίες (αυτές, έστω αυτές!) κάτω από το μηδέν, δεν είναι θα και δύσκολο *ολόκληρες κοινωνίες* να οδεύουν οικειοθελώς στις κρεατομηχανές - πάντα με τις "καλύτερες προθέσεις".

Αλλά η πολιτική μας πλευρά έχει να χαρεί (μαύρη χαρά, σ' αλήθεια...) για κάτι διαφορετικό. Στο γύρισμα του αιώνα, στη δίνη μιας νοσπρότητας που έχει καταστρέψει ήδη πολλά και θα καταστρέψει ακόμα περισσότερα, οι *απελευθερωτικές απαντήσεις* μαζί με τις *εύστοχες ερωτήσεις* ή θα είναι έργο της ταξικής (ναι, αυτής της "εξασφισμένης") συνείδησης - ή δεν θα υπάρξουν.

Γιατί στον πόλεμο που διεξάγεται λυσσασμένα εδώ και μια δεκαετία σχεδόν, φανερά σε ορισμένα σημεία του και κρυφά σε ολόκληρο τον πλανήτη, από την αφρική μέχρι τον καύκασο και από την ασία μέχρι την λατινική αμερική, είναι αλήθεια πως χιλιάδες, εκατομμύρια κολασμένοι χάνουν τις ζωές τους, τις ακεραιότητες τους, τις αξιοπρεπείς τους. Αλλά εκεί που αυτό δεν συμβαίνει ακόμα, και μέχρις ότου συμβεί, καταρρέουν όλα τα ιδεολογικά κατασκευάσματα της διπολικής - πολιτισμένης - ειρηνής. Κι όσο το μάτι της αναδιάρθρωσης πλησιάζει εκεί απ' όπου απελευθερώθηκε ο τυφώνας της, τόσο γρηγορότερα και ευκολότερα οι προκαταρκτικοί ανεμοστρόβιλοι παρασέρνουν τα σκουπίδια των ψευδών (και δθβεν "επαναστατικών") συνειδητήσεων. Τα σηκώνουν ψηλά, ναι. Αλλά για σκουπίδια πρόκειται.

Βρίσκουμε λοιπόν ιλαρό που για παράδειγμα στην Ελλάδα τα αριστερά, ακροαριστερά και αναρχοαριστερά λάβαρα συμπλέουν τόσο εύκολα, σαν έτοιμα από καιρό, με τις προσταγές της άκρας δεξιάς. Βρίσκουμε συχαμένο που οι ελεγήμονες κάθε είδους ινδιάνων όλου του κόσμου κάνουν το κορόιδο απέναντι στους βαλκάνιους ιθαγενείς - επειδή, φυσικά, αυτοί οι τελευταίοι έχουν περάσει την απόσταση ασφαλείας από τους αξιοπρεπείς κώλους των ιδεολόγων της χειραφέτησης. Και βρίσκουμε λυτρωτικό που πέφτουν μερικές μάσκες - αν και πολλές υπολείπονται να συρθούν, ακόμα και με το ζορι. Εκείνος ο γηραιός παρανοϊκός αριστεριστής που παρατήρησε (μα πόσο γεμάτη σύγχρονο εθελόδουλο νόημα αυτή η πρόταση!) πως "στην αντίθεση *βορρά* - νότου οι φασίστες του νότου είναι δικοί μας, γιατί εκφράζουν τον κόσμο" είναι πράγματι άξιος του "δικού του" ολοκληρωτισμού, και ίσως του τύχει να τον γευτεί. Ξέρουμε πόσο εύκολα γίνονται αυτά: τώρα που "οι σύντροφοι που κάνουν λάθος" αλληλοαναγνωρίζονται στη σκατοπλημύρα του εθνικισμού, όπως αναγνωρίστηκαν ήδη στην σκατοπλημύρα της αγοράς, φαίνονται τα κόκκαλα που περισσεψαν από την εξόντωση της προλεταριακής συνείδησης, για κάθε είδους ιδεολογικά λιμασμένο σκυλί.

Πολλοί πόλεμοι στη συσκευασία ενός: αυτό είναι που έχουμε όχι μόνο μπροστά μας, αλλά πάνω μας, γύρω μας, παντού. Αποτελεσματική άμυνα και αντιμεπίθεση με τους ταξικούς όρους που αξίζουν στην *εποχή μας* - αυτό, ας μην κρυβόμαστε, είναι μια δύσκολη αναγκαιότητα. Η διανοητική και συναισθηματική διαύγεια είναι ό,τι χρειάζεταιματα καταρχήν σαν *πρώτες βοήθειες* - και θυμηθείτε το: αυτού του είδους τα πολεμοφόδια εξαφανίζονται πρώτα από την αγορά. Συνεπώς πρέπει να τα δημιουργήσουμε μόνοι μας. Και όσο χρειάζεται απ' την αρχή.

"Πόλεμος" Κλίντον -Μιλόσεβιτς μέχρις τελευταίου Κοσσοβάρου.

Οι ίδιοι διαμορφωτές των δημόσιων αντιλήψεων που αποφάνθηκαν πριν ελάχιστους μήνες πως η αμερικάνικη αεροπορία βομβάρδισε το Σουδάν και το Αφγανιστάν για να ξεπλύνει τα ψυλοχύματα του μεγαλοϊπάλλληλου Κλίντον, οι ίδιοι ακριβώς ενορχηστρώνουν το θέμα της "αναμέτρησης" ΝΑΤΟ - σέρβων. Είναι η έλλειψη ψυχραιμίας που δεν τους άφησε να βρουν μια γυναίκα να χωρίζει τους δύο αρχηγούς των "αντιπάλων"; Το κοινό πάντως δεν διάσασε: είτε μιλώντας για τις καλύτερες *πίτες του Μπλερ*, είτε για *όχι άλλους λεκέδες Μπιλ* (αφίσα της "νεολαίας του συνασπισμού") αποδεικνύει αυτό που διαστάλλει να αναγνωρίζονται οι μέντορες του: *την ουσιώδη συνέχεια του θεάματος*.

Τα ταμπλόιτ ουρλιαχτά και οι λαχανιασμένες εκφωνήσεις των ηλεκτρονικών μήνιτα δεν έχουν απλά την πρωτοβουλία, αλλά ένα κατακτημένο πλεονέκτημα: είναι το έγκυρο άνοιγμα των αισθήσεων, για τα συμπαραλασμένα από την κατανάλωση νεύρα των υπηκόων. Τις πρώτες 6 μέρες του "πολέμου" ΝΑΤΟ - σέρβων, τα αεροπλάνα του πρώτου κτύπησαν 56 συνολικά φορές μερικούς από τους "στόχους" προσιπλεγμένων υποδομών της κρατικής μηχανής των δευτέρων. Ήταν η πρώτη εβδομάδα μιας *υπαλληλικής διακπεραίωσης* στρατιωτικού περιοχόμενου. Κι όποιος είχε την υπομονή και την επιμονή να "διασταυρώνει" τα ανακινωθέντα διαφορετικών (και διαφορετικής "εθνικότητας") μήνιτα στη συνέχεια, θα καταλάβαινε πως είναι ζήτημα αν αυτή η ρουτινιάρικη "επίθεση" είχε και έχει, στην χειρότερη των περιπτώσεων, πάνω από δέκα "στόχους" τη φορά - κι αυτό όχι καθημερινά.

Ο αριθμός των νεκρών (αμάχων, σέρβων) είναι κι αυτός ξεπλωμένος στο δείπνο των ελεεινολόγων. Μετά από τρεις βδομάδες "πολέμου" οι δολοφνημένοι από την Νατοϊκή "αστοχία" ήταν εκείνοι του στρατοπέδου - κοίτωνα και εκείνοι του τρένου, 50 άνθρωποι. Δεν υπάρχει αμφιβολία πως η ζωή τους έχει την ίδια με τη δική μας αξία - αλλά ο οργουελιανός απολογισμός των 1000 νεκρών που εκσφενδόνισε ένα από τα σερβικά υπουργεία προπαγάνδας για να γίνει ευμενής δεκτός από την ελληνική αδελοφότητα δεν αποκαλύπτει παρά το πάγιο γινόμενο του πολλαπλασιασμού που κάνει το καθαεστώς Μιλόσεβιτς - και αναγνωρίζει η φίλη Ελλάδα - εδώ και επτά χρόνια: κάθε μηδέν νεκρός σέρβος ήταν, σε κάθε περίπτωση, 20 με 30. Πράγμα που έκανε και κάνει "λογικό" το "αντίπινο" της θανάτωσης 100, ας πούμε, "εχθρών". Και τέτοιοι δεν ήταν, δεν είναι (και δεν είναι καν πρόχειροι) οι αμερικάνοι. Ήταν και είναι οι μουσουλμάνοι, Βόσνιοι ή Αλβανοί. Όσο για τον σέρβικο αντι-αμερικανισμό; *αφού έπασσαν 4 Mc Donalds στο Βελγιάδι* τα θύματα του σέρβικου λαού, αποδέχτηκαν τελικά την δωρεάν προσφορά 3.000 burgers από τα εν ριπή οφθαλμού ανακαινισθέντα καταστήματα. Μοιάζει, με τον "αντιμπεριαλισμό" τελευταίας εσοδείας, που σκαρφίστηκαν κάποιοι μπαγάσδες εδώ (και λέγαμε: δεν θα το πει το κκε; αλλά όχι, το πρόλαβαν άλλοι): *μπούκοτάς* σε όλα τα αμερικάνικα προϊόντα. Το έκαναν αφίσα - σε αμερικάνικο κομπιούτερ...

Εντέλει και ο αμερικάνικος στρατός, εκεί δίπλα στη "σερβική δημοκρατία" στη Βοσνία, δεν περνάει δύσκολες ώρες: απλά, το σέρβικο καθεστώς δεν κάνει πόλεμο με το αμερικάνικο, μιας και το αμερικάνικο δεν κάνει πόλεμο με το σέρβικο. Αγαπιούνται, αλλά το λένε με πέτρες...

Η σύγκριση απάνθρωπων, έτσι κι αλλιώς, λογαριασμών εκρήξεων και αίματος, με άλλους πρόσφατους και γνωστούς, ίσως διαφωτίζει το είδος της "σύγκρουσης". Στο για παραπάνω από 1000 μέρες και νύχτες πολιορκούμενο και βομβαρδιζόμενο από τους σερβοφασίστες επίμονα πολυεθνικό Σεράγεβο, ανάμεσα στο 1992 και το 1995, η μέση ημερήσια μερίδα βλημάτων κάθε είδους ήταν το λιγότερο 450 την ημέρα - αυτά μόνο εκεί, μιας που υπήρχε θάνατος κερασμένος κι αλλού... Και ο κατάλογος του αίματος μεγάλωνε με τα ονόματα 10 τουλάχιστον πολιορκούμενων της πόλης κάθε εκατοπτόσερες ώρες... Αλλά αυτό, είχαν περ όλοι οι πολιτισμένοι τότε, δεν ήταν πόλεμος. Ήταν ένα "πρόβλημα που έπρεπε να λυθεί". Πόλεμος ήταν εκείνο που συνέβει στις αρχές του Σεπτεμβρίου του '95: τότε που το ΝΑΤΟ πρωτοεπιτέθηκε στους σέρβους.... Αφού λοιπόν αυτός ο "πόλεμος" που γίνεται τώρα έχει ξεαναγίνει, τόσο πρόσφατα μάλιστα, πρέπει να τον ενοήσουμε από την αρχή του. Γιατί και τότε τα σέρβικα ανακοινωθέντα μιλούσαν για *εκατοντάδες αεροπορικές επιδρομές, νεκρούς κλπ....* και τότε τα Νατοϊκά ανακοινωθέντα μιλούσαν για *ένα σκληρό μήθημα στους σέρβους για να αναγκαστούν να "κάτσουν στο τραπέζι των διαπραγματεύσεων"* για να βρεθεί μια "λύση στο πρόβλημα της Βοσνίας"... και τότε, επίσης, οι έλληνες αδελφοί είχαν συγχεσθεί αντιμπεριαλιστικά... Μόνο που τότε ο "πόλεμος" είχε κρατήσει μια βδομάδα μόνο. Η διάρκεια είναι πράγματι μια αξιοσημείωτη διαφορά, ανάμεσα στο τότε και το τώρα. Αλλά όχι επί της ουσίας. Με δυο λόγια: το έργο έχει ξεαναπαχτεί!

Τον Σεπτέμβριο του 1995 επικυρώθηκε και τυπικά η μοιρασιά της Βοσνίας - μαζί της η πρώτη μεγάλης έκτασης "εκ-

ΤΑ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΜΗ ΑΝΑΚΟΙΝΩΘΕΝΤΑ ΕΝΟΣ ΜΗ ΠΟΛΕΜΟΥ (22, 23, 24 Μαρτίου 1999)

ΠΡΙΣΤΙΝΑ, 22 ΜΑΡΤΙΟΥ - Η πόλη Skenderaj, που βρισκόταν υπό σερβική πολιορκία τις τελευταίες τρεις ημέρες, έχει γίνει πια πόλη - φάντασμα, με τις σερβικές δυνάμεις να σκοτώνουν Αλβανούς και να καίνε τα σπίτια τους σε δύο τουλάχιστον γειτονιές - αυτά ανέφερε από την Πρίστινα εκπρόσωπος της επιτροπής για την προστασία των ανθρώπινων δικαιωμάτων, σήμερα το πρωί

Χωρίς να μπορεί να υπάρξει πλήρης εικόνα των συνεπειών της σερβικής επίθεσης σ' αυτή την πόλη της περιοχής της Drenica, η αναφορά της επιτροπής κάνει λόγο για 16 νεκρούς Αλβανούς στην Skenderaj τις τελευταίες τρεις ημέρες. Ο αριθμός αυτός είναι μετριοπαθής συμπληρώνει η αναφορά.

Νεώτερες πληροφορίες αναφέρουν πως ειδικές σερβικές μονάδες χώρισαν τους άντρες από τις γυναίκες και τα παιδιά στην Skenderaj, πήραν τους άντρες σε ένα τοπικό γήπεδο ποδοσφαίρου, και άρχισαν να τους εκτελούν. Εν τω μεταξύ το κέντρο ειδήσεων του UqK (απελευθερωτικός στρατός του Κοσσυφοπέδιου) Kosovapress αναφέρει σε αυτόπτες μάρτυρες τις απώψεις της Skenderaj, οι οποίοι μιλούν για μεγάλο αριθμό εκτελέσεων. Σε κανέναν δεν επιτρέπουν οι σέρβοι να μπει στην πόλη, ούτε στον Διεθνή Ερυθρό Σταυρό, συμπλήρωσε το Kosovapress.

ΠΡΙΣΤΙΝΑ, 22 ΜΑΡΤΙΟΥ - Σερβικές στρατιωτικές και παραστρατιωτικές αστυνομικές δυνάμεις ξανάρχισαν σήμερα το πρωί στις 8.30 να βομβαρδίζουν διάφορα χωριά της κοινότητας Rodujana, κάποια από τα οποία βομβαρδίζονταν και την προηγούμενη νύχτα. Πυκνός καπνός βγαίνει από τους οικισμούς που έχουν δεχθεί την επίθεση, όπως το Buric, Konushac, Gllamnlik, και Llapashitic e Poshtme. Δεν υπάρχει επαφή πλέον με αυτές τις περιοχές.

Εν τω μεταξύ αυτόπτες μάρτυρες λένε πως σέρβοι ελεύθεροι σκοπευτές έχουν πάρει θέσεις στο σχολείο που είναι έξω από το χωριό Gllamnlik, βόρεια της Rodujana, που από τη θέση του εποπτεύει τον αυτοκινητόδρομο Πρίστινα - Rodujana.

Ο πληθυσμός του Dumosh, κοντά στο οποίο φτιάχτηκε μια σερβική στρατιωτική βάση εδώ και μήνες, εγκατέλειψε τα σπίτια του, και προσπαθεί να βρει καταφύγιο στους οικισμούς Balloc, Lladoc, Shajkoc και άλλα χωριά που δεν έχουν ακόμα δεχθεί επιθέσεις. Εν τούτοις οι μετακινήσεις των προσφύγων στην περιοχή αυτών των κοινοτήτων είναι σχεδόν αδύνατη - και σίγουρα πολύ επικίνδυνη - καθώς οι σερβικές δυνάμεις, και βασικά ελεύθεροι σκοπευτές, χτυπούν σε όλους τους βασικούς δρόμους, ακόμα και στους χωματόδρομους.

Υπό "άλλες συνθήκες" δεν θα διαβάζατε κανένα από τα πιο κάτω κείμενα στην 3η γενιά. Ο καθεστωτικός τύπος στην Ελλάδα, στις "σοβαρές" του εκδοχές αντέχει τη δημοσίευσή τους - εκτός από περιόδους σαν αυτή που περνάμε. Τώρα η πολεμοκαπηλεία, το εμπόριο τρόμου και σύγχισης, και οι γερές ενέσεις ξεφτίλας και πατριωτισμού είναι στην πρώτη γραμμή του εμπορίου, και φυσικά τόσο τα αφεντικά των ελληνικών μήντια ό-σο και οι λακές τους δεν έχουν "περιθώρια" για "ψυχραμιά". Αλλά αυτός, πάλι, δεν θα ήταν αρκετός λόγος από μόνος του για να δημοσιεύ-σουμε τα πιο κάτω.

Η σοβαρότερη αιτία βρίσκεται στην διαπίστωση - θα θέλαμε να είναι αλλιώς - πως ακόμα και σε κοντινούς υπάρχει μεγάλη άγνοια και ευπιστία, αν όχι για κάποιον άλλο λόγο, σίγουρα επειδή η "ενιαία ελληνική φωνή" απέκλεισε οποιαδήποτε "εναλλακτική" γνώμη για το τί συμβαίνει στο Κόσοβο ή στη Σερβία, ή για το ποιές είναι οι γνώμες στη "δύση" σχετικά. Το να μεταφέρουμε μέσα από τις σελίδες της 3ης γενιάς την δική μας άποψη δεν είναι λάθος - αλλά όταν λείπει κάποιος άλλος σοβαρός προβληματισμός ή "πληροφόρηση" δεν υπάρχει καν - σε εσάς - το περιθώριο κρίσεων.....

** Το γράμμα από το Βελιγράδι* (το πήραμε από το αγγλίζικο περιοδικό Viewpoint τέλος Απριλίου, αγνώστων λοιπών στοιχείων...) δείχνει, αν μη τί άλλο, μια κατάσταση κάθε άλλο παρά ενιαία μέσα στην σερβική κοινωνία - και τον εθνικό ολοκληρωτισμό φυσικά που έχει πετύχει το καθε-στώς Μιλόσεβιτς αξιοποιώντας στο έπακρο τη βοήθεια των νατοϊκών βομβαρδιστικών.

** Τα αποσπάσματα από την θέση του Νόαμ Τσόμκι* (συνεισφορά στην ομάδα συζήτησης του Z- net Internet, στις αρχές Απριλίου) δείχνουν πό-σο διεστραμμένη είναι η αθώα ελληνική απορία: γιατί οι ΗΠΑ δεν κάνουν τα ίδια και για το Κουρδιστάν; Διεστραμμένη επειδή ξεκινάει με την προϋπόθεση πως οι ΗΠΑ θ έλουν να περιορίσουν την σέρβικη βαρβαρότητα στο Κοσσυφοπέδιο.... Ο Τσόμκι αποδεικνύει πως θέλουν α-κριβώς το αντίθετο - κι αν έμειναν μακριά από το (τουρκικό) Κουρδιστάν είναι βέβαια για πολλούς λόγους, μεταξύ των άλλων όμως και για το ότι το τούρκικο κράτος τα κατάφερε μια χαρά και μόνο του...

** Τέλος τα αποσπάσματα από άρθρο της γαλλίδας καθηγήτριας Κατρίν Σάμαρι* θυμίζουν τις αντιθέσεις ανάμεσα στις "μεγάλες δυνάμεις" όχι για το ποιός είναι ο πιο φιλάνθρωπος, αλλά για το ποιός έχει το πάνω χέρι στον "έλεγχο της κρίσης του Κοσσυφοπεδίου".

Δεν χρειάζεται να θυμίσουμε πως τα εν λόγω κείμενα δεν εκφράζουν τις απόψεις μας, και σε καμμία περίπτωση την οπτική μας: σίγουρα πρό-κειται για γνώμες αστών. Αυτό δεν σημαίνει πάντως ότι είναι άχρηστες για την κρίση σας...

<p>Γράμμα από τη Γιουγκοσλαβία</p>
<p>ΤΟ ΒΕΛΙΓΡΑΔΙ ΦΛΕΓΕΤΑΙ</p>
<p>Από δημοκράτες ακτιβιστές.....</p>
<p>Έχουμε μάθει πως τα τηλεοπτικά ρεπορτάζ που απεικονίζουν την έξοδο πολιτών από το Κόσοβο είναι φρικτά, έ-τσι ώστε ενθαρρύνουν τον κόσμο στο εξωτερικό να υποστηρίζει την επέμβαση του ΝΑΤΟ προκειμένου να τεθεί τέρ-μα στις "εθνικές εκκαθαρίσεις".</p>
<p>Καθώς δε δείχνουν στον κόσμο στη Γιουγκοσλαβία αυτές τις εικόνες, οι συνθήκες είναι πολύ αντίζοες για εμάς που θέλουμε να θεωρούμε τους εαυτούς ως "δημοκρατικές δυνάμεις" της Σερβίας.</p>
<p>Η εθνικιστική και ξενοφοβική ομογενοποίηση του πολύ κόσμου εδώ διαρκώς αυξάνεται. Έχει αγγίξει σχεδόν ένα πρώιμο στάδιο χουντοποίησης, που εκδηλώνεται μέσα από "αυθόρμητα", "λαϊκά" χτυπήματα σε βιτρίνες πολιτιστι-κών κέντρων του εξωτερικού, πρεσβειών, γραφείων δυτικών αερογραμμών, και φαστφουντάδικων MacDonalds.</p>
<p>Καχύποπτοι γείτονες ψάχνουν για "κατασκόπους" - εν ολίγοις λειτουργεί κανονικότητα μια ψυχολογία πολέμου. Οποιοσδήποτε θα επιδίωκε να παρουσιάσει ένα εναλλακτικό σενάριο για το τι γίνεται, δε θα είχε καμιά πιθανότη-τα να ψελλίσει ούτε μια λέξη εναντίον του ηγέτη και της κλίκας του που είναι οι ουσιαστικοί υπεύθυνοι για τη δημι-ουργία όλης αυτής της κατάστασης.</p>
<p>Ο εκπρόσωπος του Υπουργείου Εξωτερικών Υποθέσεων, σχολιάζοντας το βομβαρδισμό της προηγούμενης νύ-χτας, είπε: "Στη Σερβία αυτή τη στιγμή έχουμε έντεκα εκατομμύρια Μιλόσεβιτς."</p>
<p>Έχει προκηρυχτεί πόλεμος κανονικότητα. Όσα από τα μέσα μαζικής ενημέρωσης ήταν ελεύθερα πλήττονται και λογοκρίνονται. Τα υπόλοιπα επιδίδονται σε χυδαία προπαγάνδα. Μόνη σταγόνα αντιπληροφόρησης μέσα στο πέ-λαγος της άγνοιας, του ανορθολογισμού και του αποπροσανατολισμού είναι οι ειδησεογραφικές σελίδες του Internet και οι ραδιοσταθμοί των βραχέων όπως το Radio Europe και το BBC.</p>
<p>Η επιβολή δελτίου στα τρόφιμα έχει ενδυναμώσει τη μαύρη αγορά που λειτουργεί εις βάρος των μικροεμπόρων. Αν βρει κανείς την ευκαιρία για καμιά βολτίτσα - να πάρει λίγο καθαρό αέρα - όλο και θα πέσει σε κάποια "πα-τριωτική" λαϊκή συναυλία, σαν αυτές που γίνονται στις κεντρικές πλατείες. Έτσι ο άσχετος βολταδόρος θα βρεθεί και πάλι πιασμένος στα δίχτυα της ομογενοποιημένης μάζας που βρυχάται εναντίον των δυτικών δυνάμεων.</p>
<p>Ρωσικά pop συγκροτήματα, ακόμα και κάποια ρωσικά MPs, εξασκούν τις ικανότητές τους να άδουν μέσα από Σέρ-βικα πατριωτικά τραγούδια.</p>
<p>Στο μεταξύ, Ρώσοι καλόγεροι, μέσα σε μια παρωδία θρησκευτικού συμβολισμού, κουβαλάνε εικόνες της Πανα-γίας πάνω-κάτω στη γέφυρα του Δούναβη.</p>
<p>Οι Δημοκράτες είμαστε απομονωμένοι....</p>
<p>Αν επρόκειτο απλά και μόνο για video game, η κατάσταση θα ήταν για γέλια. Όμως πρόκειται για μια αυξανόμε-να θλιβερή και επικίνδυνη πραγματικότητα. Ο ανθρώπινος πόνος στο Κόσοβο ακολουθείται από την αυξανόμενη α-ποθάρρυνση των δημοκρατικών δυνάμεων του Βελιγραδίου. Βρισκόμαστε σε απόγνωση. Κάθε σημάδι αντίστασης που θα μπορούσε να έχει νόημα, θα μας έθετε σε μεγάλο κίνδυνο.</p>
<p>Το τελευταίο φύλλο της αντιπολιτευτικής εφημερίδας Republika έχει μόλις τυπωθεί. Αυτή η "εφημερίδα για την αυ-τοαπελευθέρωση του πολίτη" δε μπορεί να πουληθεί στο δρόμο ή στα περίπτερα. Αν είμαστε τυχεροί, η ταχυδρο-μική υπηρεσία θα δεχθεί να την διανείμει στους συνδρομητές. Ελάχιστοι άνθρωποι μόνο έχουν πρόσβαση μέσω Internet στην ηλεκτρονική έκδοση της Republika.</p>
<p>Ο μόνος δρόμος εξόδου από την κρίση θα ήταν η άμεση κατάπαυση πυρός από όλες τις πλευρές, συνοδευόμε-νη από μια διεθνή συνδιάσκεψη υπό την αιγίδα της Ευρωπαϊκής Ένωσης ή των Ηνωμένων Εθνών.</p>
<p>Οι εκδότες είναι δημοκράτες ακτιβιστές που ανήκουν στην Συνεργασία Πολιτών εναντίον του Μιλόσεβιτς, και υπο-στηρικτές της Republika, ενός από τα βασικά έντυπα της αντιπολιτεύσης. Ζήτησαν για λόγους προσωπικής τους α-σφάλειας να μη δημοσιευτούν τα ονόματά τους.</p>

καθάρια των περισσευμένων" επί ευρωπαϊκού εδάφους ύστερα από το '45. Το σχέδιο της μοιρασιάς ήταν συμφωνημένο, ανάμεσα στους άμεσα εν-διαφερόμενους Μιλόσεβιτς και Τούτζμαν, από τις αρχές του 1992. Κι ως το καλοκαίρι του '92 οι συμμορίες των σερβοφασιστών εξοπλισμένες με τα ό-πλα του (πρώην) ομοσπονδιακού γιουγκοσλαβικού στρατού, είχαν κατακτήσει "απελευθερώνοντάς" τα από τους περιπτώς κατοίκους τους το 70% των χωμάτων της Βοσνίας. Επί τρία ολόκληρα χρόνια τίποτα δεν άλλαξε στα σχέδια και στα κατεχόμενα εδάφη: η μόνο που άλλαξε εκεί, στη Βοσνία, ήταν πως χιλιάδες Βόσνιοι (δηλαδή: σέρβοι και κροάτες αντιεθνικιστές, επίμονοι γιουγκοσλάβοι, και κυρίως μουσουλμάνοι) έλιωναν, πέθαιναν, εξαθλιώνο-νταν παραδειγματικά σε έξι πολιορκούμενους θύλακες. **Τρία ολόκληρα χρόνια χρειάστηκαν για να προετοιμαστεί ο πρώτος γύρος του "πολέμου" ανά-μεσα στο ΝΑΤΟ και τους σέρβους** - πρώτος γύρος που έριξε την αυλαία στην Βοσνία οδηγώντας στην "συμφωνία του Ντέιτον".

Τρία χρόνια χρειάστηκαν για να γίνουν δύο πράγματα καθαρά. Πρώτον να εξακαριστούν καλύτερα, αποτελεσματικότερα, ωμότερα, οι Βόσνιοι να φτάσει οι νεκροί τις 300.000, οι σακατεμένοι άγνωστου αριθμούς, οι πρόσφυγες τα εκατομμύρια: να εντυπωθεί ανεξίτηλα στη μνήμη τ ων επιζώντων, και των επόμενων γενιών ο φ ό β ο ς. Και δεύτερον να εξακαθαριστεί πως η "διαχείριση της κρίσης" περνάει από τα ευρωπαϊκά στα αμερικάνικα χέρια.

Δεν είναι εδώ ο χώρος για να περιγράψουμε τις λεπτομέρειες αυτής της λαβυρινθώδους διπλωματικής και πολιτικής διαδρομής μέσα από την αρένα του αίματος. Σε γενικές γραμμές τα "ευρωπαϊκής προέλευσης" σχέδια "λύσης" - σχέδια που, εννοείται, στηρίζονταν πάνω στις απαιτήσεις του σέρβικου και του κροατικού εθνικισμού αναγνωρίζοντάς τους - "έχχαναν" από την "σερβική αποφασιστικότητα", η οποία έμοιαζε κάτι να ψάχνει στην άλλη πλευρά του ατλαντικού. Το ότι η ανοιχτή πληγή της Βοσνίας (που το επαλαλαμβάνουμε: μπορούσε να "κλείσει" με τον ίδιο αιματηρό τρόπο πολύ νωρίτερα) κα-τέγραφε μια *ευρωπαϊκή αδυναμία "διαχείρισης κρίσεων"* υπήρξε ένα *δεύτερο επίπεδο* της πραγματικότητας. Ο από μηχανής θεός, που θα "επέβαλλε" αυτό που ήδη είχε συμφωνηθεί, αποδείχθηκε η αμερικανική στρατιωτική μηχανή - διπλωματία. Με ποιόν τρόπο; Μα "κάνοντας πόλεμο εναντίον των σέρ-βων"!!

Αναδύθηκε έτσι, από το αίμα, τον πόνο και τα δάκρυα εκατομμυρίων Βοσνίων, ένας καινούργιος, μεταφορντικός ορισμός του πολέμου, και έ-νας καινούργιος μεταφορντικός ορισμός του μη - πολέμου, αποδεκτοί και οι δύο διεθνώς, ακόμα και από διαφορετικές αφετρίες. Μη - πόλεμος (αλλά "εσωτερικό πρόβλημα", "κρίση", "ανθρωπιστική τραγωδία") είναι η εξόντωση χιλιάδων, εκατομμυρίων ανθρώπων, αρκεί αυτή να γίνεται με όρους *τοπικού ολοκληρωτισμού*. Και **πόλεμος** είναι η "διαίτητική" δράση της πλανητικής στρατο-αστυνομικής μηχανής που αναλαμβάνει, έναντι κάποιας θεα-ματικής επίδειξης δύναμης, να "επιπρηεί" τα αποτελέσματα του τοπικού ολοκληρωτισμού, να εξασφαλίζοντας φυσικά για τον εαυτό της όλα τα δικαιώμα-τα και τα πλεονεκτήματα της "ανώτερης αρχής".

Αυτό το είδος του "πολέμου" και του "μη πολέμου" θα πρέπει να αναλυθεί περισσότερο. Εδώ δεν έχουμε περιθώριο παρά μόνο για τα βασικά: πρό-κειται για *ανασύνθεση της καταστροφικής "αναγκαιότητας" του καπιταλιστικού κόσμου, τόσο ως προς την μεθοδολογία, όσο και ως προς τις νοηματικές "κατασκευές"* της. Δηλαδή την προπαγάνδα της, στο βαθύτερο "κέντρο" της. Η καπιταλιστική καταστροφικότητα έχει *ιστορικές μορφές*, και μόνο τέτοι-ες μπορεί να έχει, ακριβώς επειδή είναι υποχρεωμένη (όπως κάθε έκφανση της σχέσης κεφάλαιο) να "συνθέτει διαλεκτικά" τις εναντίον της αρνήσεις. *Για να αιφνιδιαάζει όχι τεχνικά αλλά πολιτικά τον ταξικό της αντίπαλο.*

Γιατί στην περίπτωση της Βοσνίας (όπως και του Κοσσυφοπεδίου) ο "μη πόλεμος" είχε και έχει την πάγια μέθοδο και τακτική των χειρότερων δεδο-μένων του δεύτερου παγκόσμιου πολέμου, και όσων προηγήθηκαν: στρατόπεδα συγκέντρωσης, γενοκτονία, βίαιη μετακίνηση πληθυσμών, μαζικούς βιασμούς, συστηματικές καταστροφές. Ενώ ο "πόλεμος" έχει από τεχνική άποψη το "λούσο" της *αναπτυγμένης τεχνολογίας του κεφάλαιου* ("έξυπνα" ό-πλα, "αόρατα" όπλα, ελάχιστες έως μηδενικές απώλειες σε ζωές τόσο για τους μεν ("επιτιθέμενους") όσο και για τους δε ("αμυνόμενους") αν υπάρξει τέτοια επιλογή) ενώ είναι *συμβολικά υπερρημασιοδοτημένος* (σαν "χειρουργική επέμβαση", σαν "ανθρωπιστική αποστολή", σαν "ειρηνευ-τική δύναμη" κλπ). Μοιάζει σαν να υπάρχει μια διάσταση "βρώμικης δουλειάς" που δεν ονομάζεται πλέον *πό-λεμος* και μια διάσταση "καθαρής δουλειάς" που σχετίζεται με την προηγούμενη αλλά είναι *τεχνικά δια-χωρισμένη* και στην οποία - και μόνο - αναγνωρίζεται η έννοια του "πολέμου". Ας θυμηθεί κανείς τί γίνεται στην α-φροική...

Είναι μήπως αυτά ένας καινούργιος *καταμερισμός καταστροφικών δυνάμεων* και μεθόδων αντίστοιχος της καινούργιας καπιταλιστικής οργάνωσης της εργασίας; Θα πούμε πως υποφιαζόμαστε πως ναι, αλλά δεν θέλουμε να το πάμε εδώ τόσο μακριά. Γιατί η βαρβαρότητα παραμένει η ίδια. Από τη σκο-πιά του ταξικού ανταγωνισμού *πόλεμος είναι η μετατροπή των δημιουργών του κόσμου σε "πράγματα", των προλετάρων σε "αντικείμενα", των σχέσεων τους σε "εμπορεύματα", μεταφυσικές, φετιχισμούς και οι συναφείς σχέσεις εξουσίας: πόλεμος είναι η καταστροφή των προλετάρων και όχι των στρα-τιωτικών αεροδρομίων του χ καθεστώτος. Μ'* αυτή την έννοια πόλεμος είναι τόσο οι μηχανές του πολέμου όσο και τα αποτελέσματά τους.

Από μια άλλη μεριά υπάρχει μεσολαβημένη μια διάσταση *όξυνσης των αντιθέσεων ανάμεσα στα αφεντικά*. Το ότι ο κροατικός εθνικισμός συνεργά-στηκε με το κεντροευρωγερμανικό σχέδιο παρέχοντάς του την έξοδο στην Αδριατική είναι ένα γεγονός ανάλογο του ότι ο σέρβικος εθνοφασισμός (πο-λύ δολοφονικότερος από τον κροατικό) συνεργάστηκε με το αμερικάνικο μιλιταριστικό σχέδιο παρέχοντας του την ευκαιρία να εγκατασταθεί το 1995 και το 1996 στη Βοσνία και στην ο.δ. της Μακεδονίας. Όταν λοιπόν το 1992 ο (τότε) γερμανός υπεξ Γένουερ απαιτούσε την άμεση αναγνώριση της κροατίας (και της αλβενίας) σαν πράξη αποφυγής του πολέμου κροατίας - σερβίας, ήξερε πως έλεγε ψέμματα. Κι όταν την ίδια εποχή ο Μπους (τότε αμερικάνος πρόεδρος) έλεγε *"δεν υπάρχει ένας δικός μας σκύλος που να τρέχει εκεί πέρα"* εννοώντας πως οι ηπα δεν έχουν συμφέροντα στη γιουγκο-σλαβία, έλεγε επίσης ψέμματα: ο σκύλος υπήρχε, εκπαιδεύτηκε γρήγορα, και άρχισε να τρέχει.

Η πληγή του Κοσσυφοπεδίου ήταν η πρώτη που άνοιξε ο σέρβικος εθνικισμός στη διαδρομή του. Όλος ο "πολιτισμένος κόσμος" ήξερε και ξέρει τί πρακτικά σήμαινε η κατάργηση της σχετικής αυτονομίας του Κοσσυφοπεδίου μέσα στη γιουγκοσλαβική ομοσπονδία. Και έχουν περισσέψει οι προφή-τες όλα αυτά τα χρόνια που προβλέπουν πως στο Κοσσυφοπέδιο θα τερματιστεί αυτός ο αγώνας θανάτου του σερβοφασισμού. Σε αυτήν την αρένα "μη - πολέμου" οι πάντες, και όχι μόνο οι κυβερνήσεις, έδωσαν στον Μιλόσεβιτς πίστωση όχι ενός αλλά δέκα τουλάχιστον χρόνων. Και πάλι το σέρβικο σχέδιο ήταν, είναι, και δεδομένο και γνωστό: το καθεστώς Μιλόσεβιτς *δεν θέλει όλη την επαρχία αλλά τον πλούτο της, που είναι συγκεντρωμένος στο βορειοανατολικό μισό της*. Δεν θα είχε αντίρρηση να "διαπραγματευτεί τις λεπτομέρειες, αλλά υπάρχουν δύο "προβλήματα" - τα ίδια με εκείνα στη Βοσ-νία: πρώτον οι ιθαγενείς, και δεύτερο η "υψηλή εποπτεία" της "λύσης".

Για τους πρώτους η "λύση" είναι μία, σαφής, και από όλον τον πολιτισμένο κόσμο δεκτή (εξόντωση ή εξανδραποδισμός). Προσέξτε 2 - 3 από τους πολ-λούς τίτλους ελληνικών εφημεριδών, την εποχή που στο Κοσσυφοπέδιο γινόταν μη πόλεμος:

Ο χρόνος υπέρ του Σλόμπονταν

■ ΤΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΑΣΦΑΛΕΙΑΣ ΚΑΤΑΚΙΣΑΞΕ ΤΙΣ ΕΚΚΑΘΑΡΙΣΕΣ

ΗΠΑ - Ρωσία δίνουν χρόνο στη Σερβία

Για σωτηρή συμφωνία των δύο χωρών μιλούν διπλωματικοί κύκλοι

Αλλά για την "υψηλή εποπτεία"; Το αμερικάνικο σχέδιο είχε ένα πλεονέκτημα, λόγω Βοσνίας. Το κεντροευρωγερμανικό σχέδιο κατάφερε να αποκτή-σει ερείσματα σε ένα τμήμα της Κοσοσβάρκικς ελιτ μέσω του εξόριστου πρωθυπουργού της ανεπίσημης "ανεξάρτητης" (και όχι επίσημα αναγνωρι-σμένης) κυβέρνησης του Κοσσυφοπεδίου. Υποτίθεται (πράγμα που είναι πολύ πιθανό) πως βοήθησε επίσης στην συγκρότηση του Uqk. Είναι μήπως αυ-

Στην πόλη της Podujeva, όπου συνωστίζονται ή-δη 20.000 Αλβανοί, η κατάσταση είναι απελπι-στική καθώς φτάνουν εκεί η άλλο πρόσφυγες που διώχτηκαν από τα σπίτια τους στα γύρω χω-ριά.

ΠΡΙΣΤΙΝΑ, 22 ΜΑΡΤΙΟΥ - Σερβικές στρατιω-τικές και αστυνομικές δυνάμεις συνεχίζουν να βομβαρδίζουν χωριά και να καίνε σπίτια στα χω-ριά της Drenica, στο κεντρικό Κόσοβο.Ο πλη-θυσμός μετακινείται μαζικά, κυρίως προς το Gillogonc, το Tutitsec, και άλλα χωριά που προς το παρόν είναι ασφαλέστερα.

Εν τω μεταξύ νεώτερες πληροφορίες αναφέρουν πως χιλιάδες Αλβανοί που έφυγαν από τα χωριά στις κοντινές της Skenderaj και Gillogonc έχουν κατασπηνώσει έξω από το χωριό Qirez. Ένας α-κτιβιστής της περιοχής που κατάφερε να φτάσει στην Πρίστινα, υπολογίζει τους συγκεκριμένους πρόσφυγες σε 15.000. Μερικοί από αυτούς έχουν ήδη καταφύγιο στο σχολείο και το τζαμί του χω-ριού, και οι υπόλοιποι ζουν έξω ή σε καρότσες τρακέρ σκεπασμένες με νάυλιο. Αλλά η κατά-σταση τους είναι πολύ άσχημη καθώς δεν έχουν παρά ελάχιστα ρούχα και τρόφιμα, και καθόλου φάρμακα. Ανθρωπιστική βοήθεια δεν φτάνει μέ-χρι εκεί δήλωσαν πηγές τοπικής οργάνωσης αν-θρωπίνων δικαιωμάτων.

ΠΡΙΣΤΙΝΑ, 22 ΜΑΡΤΙΟΥ - Σέρβικες δυνάμεις άρχισαν εχθές το μεσημέρι στις 14.45 επίθεση εν-αντίον του χωριού Studentsan, στην επαρχία της Suhareka. Κατά την διάρκεια της δίωρης επίθε-σης οι σέρβιοι χρύψτησαν με πυροβολικό, αντιαε-ροπορικά, και πολυβόλα. Αργότερα, στις 22.00, βομβάρδισαν για μία ώρα τα χωριά Reqan και Sllapuzhan. Υπήρχαν σποραδικά πυρά και κατά τη διάρκεια της νύχτας επίσης. Αρχισαν ακόμα να καίνε διάφορα σπίτια στο Reshtan. Ο πληθυ-σμός των χωριών ψάχνει ήδη να βρει ασφάλεια σε ανοιχτές περιοχές, κυρίως γύρω από την πό-λη της Suhareka.

ΠΡΙΣΤΙΝΑ, 22 ΜΑΡΤΙΟΥ - Ενισχύσει σε στρα-τό και αστυνομία έφτασαν στο Κόσοβο από την Σερβία σήμερα το πρωί. Στις 9.30 το πρωί ένα κομβόν με 10 φορητά μεταφοράς προσωπικού, και ένας αριθμός άλλων οχημάτων έφτασαν στην ανατολική πόλη της Gjljan, από την κατεύθυνση του Bujanonc, μιας σερβικής πόλης.

.....

ΠΡΙΣΤΙΝΑ, 23 ΜΑΡΤΙΟΥ - Σέρβιοι ελεύθεροι σκοπευτές έχουν εισέλθει στην Suhareka και υ-πάρχουν ήδη τουλάχιστον 5 Αλβανοί νεκροί από τις βολές τους. Εν τω μεταξύ και η σερβική α-στυνομία συνέλαβε και ξυλοκόπησε πολλούς κα-τοίκους της πόλης εχθές.

ΠΡΙΣΤΙΝΑ, 23 ΜΑΡΤΙΟΥ - Περισσότερα έγιναν γνωστά σχετικά με την κατάσταση των χιλιάδων αιχάνων που βρίσκονται έξω και γύρω από το χωριό Qirez. Ο Abdyl Ymeri, ένας τοπικός πολι-τικός ακτιβιστής, ανέφερε σήμερα πως οι σέρβιοι, ύστερα από την προώθησή τους μέσα στο χωριό Baks, λεηλάτησαν τα σπίτια του χωριού, και ύ-στερα τα έκαναν σπάζτη. Τα χωριά Prellec και Krزازiq, στους πρόποδες των βουνών της Qitsavica έχουν επίσης καταστραφεί εντελώς. Ο σέρβικος στρατός στην περιοχή της Drenica βομ-βαρδίζει από όλα τα μεριές, αλλά τα χειρότερα έρχονται από μια βιομηχανική περιοχή του Gillogonc, συμπλήρωσε ο Abdyl Ymeri . Οι πρόσφυγες είναι σε άθλια κατάσταση ξανα-

Οι κανόνες του παιχνιδιού

Η αμερικανική κυβέρνηση εμφανίζεται τόσο απέναντι

πλν δική της κοινή γνώμη όσο και διεθνώς να ενεργεί για την υπεράσπιση της έννομης τάξης, ειδικότερα δε, στην περίπτωση του Κοσσυφοπεδίου, σαν εγγυητής των ατομικών δικαιωμάτων απέναντι στην κρατική (σερβική) καταπίεση...
.... Τα τελευταία χρόνια στο Κοσσυφοπέδιο εκτυλίχτηκε πράγματι μια ανθρωπιστική καταστροφή, από την δράση των γιουγκοσλαβικών στρατιωτικών δυνάμεων. Τα κυριότερα θύματα είναι Αλβανοί Κοσοοβάροι, και οι εκτιμήσεις μιλούν για 2.000 νεκρούς και εκατοντάδες κλιιάδες προσφύγων.

Σε τέτοιες περιπτώσεις αυτοί που βρίσκονται έξω από την υπόθεση έχουν τρεις - τυπκά - επιλογές.
(Ι) να προσπαθήσουν να μεγαλώσουν την καταστροφή,
(ΙΙ) να μην κάνουν τίποτα,
(ΙΙΙ) να προσπαθήσουν να μκρύνουν την καταστροφή.

Ας δούμε τρεις περιπτώσεις που είναι προγενέστερες του Κοσσυφοπεδίου αλλά ανάλογες - για να έχουμε μια γενικότερη εικόνα των επιλογών και των δράσεων των αμερικανικών κυβερνήσεων.

Η Κολομβία, σύμφωνα με τις εκτιμήσεις του Στέιτ Ντιπάρτμεντ, το επίσο "επίπεδο" πολιτικών φόνων από την κυβέ

βέρνηση και τους παραστρατιωτικούς συνταίρους της βρίσκεται σε σχέση με τον ύψος εκείνων στο Κοσσυφοπέδιο, και οι πρόσφυγες εξαιτίας των θηριωδιών είναι ήδη πάνω από ένα εκατομμύριο.

Η Κολομβία έχει γίνει εν τω μεταξύ ο πρωταθλητής του δυτικού ημιοφαιρίου στην αγορά αμερικάνικων όπλων και σχετικές εκπαίδευσης, από τη δεκαετία του '90' και οι επιδόσεις της βελτιώνονται διαρκώς κάτω από τις απαιτήσεις ενός "πολέμου κατά των ναρκωτικών", πρόσφαστ βέββια που απορρίπεται από οποιονδήποτε σοβαρό παρατηρητή. Η κυβέρνηση του Κλίντον είναι ιδιαίτερα ενθουσιασμένη με τον Κολομβιανό πρόεδρο Γκαβίρια, του οποίου η θητεία είναι υπεύθυνη για "απαράδεκτα επίπεδα βίας" σύμφωνα με οργανισμούς ανθρωπίνων δικαιωμάτων.

Σ' αυτήν την περίπτωση η δράση των ΗΠΑ είναι του τύπου (Ι).

Η Τουρκία, με πολύ συντηρητικούς υπολογισμούς η καταπίεση του

Τουρκικού κράτους επί των Κούρδων βρίσκεται στην ίδια κατηγορία με εκείνη του Κοσσυφοπεδίου. Ανάμεσα στο 1990 και στο 1994 ένα εκατομμύριο Κούρδοι αγρότες έφυγαν από τα χωριά τους καθώς ο τουρκικός στρατός τα κατέστρεψε ολοκληρωτικά.

Το 1994 σημαδεύει δύο γεγονότα: ήταν "η χρονιά της χειρότερης καταπίεσης των κούρδικων περιοχών" από το τουρκικό κράτος, και η χρονιά που το ίδιο κράτος "έγινε ο μεγαλύτερος εισαγωγέας αμερικάνικου στρατιωτικού hardware, και ο μεγαλύτερος στον κόσμο αγοραστής όπλων".

Όταν οι παρατηρητές των ανθρωπίνων δικαιωμάτων επιβεβαίωσαν πως η Τουρκία χρησιμοποιεί αμερικάνικα όπλα εναντίον αμάκων, η κυβέρνηση του Κλίντον βρήκε τους τρόπους να παρακάνψει τους νόμους που απαγορεύουν το εμπόριο όπλων για τέτοια χρήση - όπως κάνει άλλωστε και με την Ινδονησία, ή αλλού.

Η κυβέρνηση της Κολομβίας και η κυβέρνηση της Τουρκίας εξηγούν τις (στηριζόμενες από τις ΗΠΑ) θηριωδίες τους με το επιχείρημα ότι υπερασπίζονται τις χώρες τους από την απειλή τρομοκρατικών ένοπλων ομάδων. Ακριβώς ίδια είναι τα επιχειρήματα της κυβέρνησης της Γιουγκοσλαβίας.

Ξανά στην περίπτωση η δράση των ΗΠΑ εμπίπτει στον τύπο (Ι).

Η Λαός, κάθε χρόνο κλιιάδες ανθρώπων, κυρίως παιδιά και φτωχοί

αγρότες, σκοτώνονται στον "κάμπο των λαγνιών", στο βόρειο Λαός, το μέρος των χειρότερων βομβαρδισμών επί πολιτικών στόκων στην ιστορία, και επιπλέον το μέρος των πιο βάρβαρων βομβαρδισμών: η επίθεση της Ουάσιγκτον στη δεκαετία του '60 εναντίον μιας φτωχιάς αγροτικής κοινωνιάς δεν είχε καμμία σχέση με τους πολέμους που προκαλούσε αυτή ή το κράτος της στην περιοχή της. Η χειρότερη χρονιά των βομβαρδισμών ήταν το 1968.

Μετά από 30 χρόνια οι θάνατοι συνεχίζονται από εκρήξεις ξεχασμένων "βομβιδιών", λεπών όπλων εναντίον προσωπικού, που είναι πολύ χειρότερα από τις νάρκες: έχουν σχεδιαστεί ειδικά για να σκοτώνουν και να σακατεύουν, και δεν πειράζουν οχήματα, κτίρια κλπ. Ο κάμπος οπάρθηκε κανονικά από εκατοντάδες κλιιάδες τέτοιων εγκληματικών κατασκευασμάτων, για οποία τα ίδια τα εργοστάσια παραγωγής τους δίνουν ένα ποσοστό μη κανονικής ανάφλεξης από 20 έως 30%. Ουαμάσα. Τυπκά εδώ υπάρχει είτε ελλιπίς τεχνικός έλεγχος, είτε μια συνεπής και συστηματική πολιτική να σκοτώνονται άνθρωποι ακόμα και μετά από χρόνια....

Το επίσο "επίπεδο" ετεροχρονισμένων εκρήξεων τέτοιων "βομβιδιών" λογαριάζεται από μερικές εκατοντάδες τον χρόνο έως 20.000, και στις περισσότερες από τις μισές προκαλούνται θάνατοι. Η λύση θα ήταν να χρησιμοποιηθεί κάποια τεχνολογία ανίχνευσης αυτών των βομβών, τουλάχιστον σε περιοχές όπου άστειγοι του Λαός προσπαθούν να εγκατασταθούν... Παρότι υπάρχουν επιτροπές από το 1977 που προσπαθούν να καθαρίσουν κάποιες περιοχές, οι ΗΠΑ αρνούνται να τους δώσουν οποιαδήποτε βοήθεια....

Σε αυτή την περίπτωση οι κυβερνήσεις των ΗΠΑ κάνουν το λιγότερο που θα μπορούσαν, δηλαδή τίποτα. Είναι η εκδοχή (ΙΙ).

....

Υπάρχουν φυσικά και άλλες περιπτώσεις, πιο πρόσφατες. Όπως ας πούμε οι τεράστιες στερήσεις των πολιτών του Ιρακ, κυρίως εξ αιτίας ενός "βιολογικού αποκλεισμού" - σε τρόφιμα και υγιεινομκό υλικό. "Είναι μια σκληρή απόφαση" σχολίασε η Μαντλίν Ολμπράϊτ στην τηλεόραση το 1996 όταν ρωτήθηκε ποιές θα είναι οι αμερικάνικες αντιδράσεις για το ότι μισό εκατομμύριο παιδιά έχουν πεθάνει στο Ιρακ σε πέντε χρόνια, "αλλά νομίζουμε πως αξίζει τον κόπο". Οι νεώτερες εκτιμήσεις κάνουν λόγο για έναν ρυθμό 5.000 παιδικών θανάτων το χρόνο. "Αξίζει τον κόπο".....

....

Τι δείχνουν όλα αυτά; Οι Νατοϊκοί βομβαρδισμοί έχουν παροξύνει τις θηριωδίες του σέρβικου στρατού και των παραστρατιωτικών, και η απομάκρυνση των διεθνών παρατήρητων από το Κοσσυφοπέδιο που εκβιάστηκε επίσης με τους βομβαρδισμούς σίγουρα "βοηθάει".

Ο επικεφαλής στρατηγός Γουέσλεϊ Κλαρκ ξεκαθάρισε πως ήταν "εντελώς προβλέψιμο" το ότι η σέρβικη τρομοκρατία και βία θα οξυνθεί ύστερα του Σναϊκόυς βομβαρδισμούς - ακριβώς όπως συμβαίνει.

Η τρομοκρατία για πρώτη φορά έφτασε στην πρωτεύουσα Πρίστινα, και υπάρχουν αξιόπιστες αναφορές για μεγάλης κλίμακας καταστροφές των χωριών, δολοφονίες, γενίκευση των πογκρόμ εναντίον των πολιτών, πιθανότατα σε μια προσπάθεια να διωχτεί ένα μεγάλο μέρος του Αλβανικού πληθυσμού - όλα αυτά σε μια "εντελώς προβλέψιμη" κλιμάκωση της βίας και του τρόμου, όπως ο στρατηγός Κλαρκ σωστά παρατηρεί.

Το Κόσοβο αντίκει τελικά στην στάση τύπου (Ι): προσπάθησε να διογκώσει ακόμα περισσότερο την θηριωδία, κάνε οτιδήποτε μ' αυτήν την προοπτική....

Η Βοσνία, τότε ένας βασικός παράγοντας για την επανάληψη του "πολέμου"

μεταξύ NATO - σέρβων; Η "αμερικάνικου τύπου λύση" ακολούθησε αφενός μεν την μακριά πίστωση χρόνου, αφετέρου την "αποτυχία" των "διπλωματικών προσπαθειών" του Ραμπουγιέ, λόγω της σέρβικης "άρνησης". Αλλά από το καλοκαίρι του '98 ένας σέρβος αντικαθεστωτικός είχε προειδοποιήσει: "στον Μίλόσεβιτς αρέσει ιδιαίτερα να ηττάται από το ΝΑΤΟ. Γιατί άραγε;"

Θα απαντήσουμε: γιατί όταν ηττάται από το ΝΑΤΟ μετατρέπει (νικώντας στους μη - πόλεμους) τις περιοχές στις οποίες απλώνει τα χέρια του σε όμπρους της αμερικάνικης στρατο-διπλωματίας. Το "αντίτιμο" που πλήρωσε τον Σεπτέμβριο του '95 κατά τον "πόλεμο" και την "ήττα" του από το ΝΑΤΟ ήταν ασήμαντα μικρότερο όχι μόνο από εκείνα που κέρδισε (το 49% του βοσνιακού εδάφους "εθνικά καθαρό") αλλά και της "τρύπας" που άνοιξε στο υπογάστριο του κεντροευρωγερμανικού σχεδίου: η παρουσία των αμερικάνων πεζοναυτών είναι μια милитарιστική γάφρανα για τους τραπεζίτες' αλλά αν αναγκαστούν (κάποτε...) να φύγουν θα αρχίσει αμέσως "δευτέρος γύρος" αίματος, και οι συνέπειες για το κεντροευρωγερμανικό φρούριο δεν θα είναι ασήμαντες.

Το "αντίτιμο" που πληρώνει τώρα είναι επίσης πολύ ασήμαντο μπροστά σε οφέλη του. Όχι μόνο ως προς το Κοσσυφοπέδιο. Όχι μόνο ως προς την συντήρηση της πολιτικής του ηγεμονιάς μέσα στη σερβία. Αλλά και ως προς την συντήρηση και διαίωñση της "μαύρης" οικονομιάς στην οποία αυτός και η κλίκα του προΐστανται. Κιαν κάποιοι αμφιβάλλουν για το πώς συμβαίνει να είναι το καθεστώς Μίλόσεβιτς πραγματικός σύμμαχος και συνεταιίρος του αμερικάνικου πενταγώνου ή οποιουδήποτε άλλου στρατοβιομηχανικού συμπλέγματος και κυκλώματος ναρκο-οικονομιάς, δεν έχει παρά να ρωτήσει για το είδος της κρατικής δομής στη σερβία: πρόκειται για ανοιχτή δικτατορία. Δεν υπάρχει σχεδόν τίποτα που να βρίσκεται έξω από τον έλεγχο του (πρώην "κομμουνιστικού") κόμματος, ειδικά στο στρατό και στα μμε - κιαν πότε στα τελευταία "επιτρέπονται" κάποιες εξαιρέσεις, αυτές καταστέλλονται με κάθε ευκαιρία "εθνικών κινδύνων". Η κρατική ιεραρχία στελεχώνεται από έναν εομό μαυραγοριτών, εγκληματιών του κοινού ποινικού δικαίου που διέπρεψαν εθνικά στη Βοσνία και διαπρέπουν στο Κοσσυφοπέδιο, καραβανάδων, παπάδων, κρατικών διανοομένων, και κάθε είδους σταλινικών σπεκουλαδόρων οι οποίοι βλέποντας τις ευκαιρίες της "νέας τάξης" εξελίχτηκαν τάχιστα σε εθνικιστές. Γύρω τους έχουν αναπτυχθεί τα παρασιτικά κοινωνικά στρώματα που συναντάει κανείς σε όλη σχεδόν την έρμη του ανατολικής ευρώπης - παράδειγμα στη Ρωσία: είναι μια "ανάπτυξη" της πολεμικής κοινωνικής βιομηχανιάς. Ο υπουργός εσωτερικών του κράτους, και επικεφαλής του δευτέρου σε δύναμη κόμματος Σεσέλι είναι αυθεντικός ναζί: με τα ελληνικά δεδομένα θα ήταν μια διασταύωση Μιχαολιάκου και Κσιφάλη που αφέθηκε να δράσει απερίσπαστα στα μουσουλμανικά χωριά της Θράκης και έγινε έτσι δημοφιλής.

Κι ακόμα: ο στρατηγός Κλαρκ, επικεφαλής της "επίθεσης του ΝΑΤΟ" είναι προσωπικός φίλος του σέρβου στρατηγού Μλάντιτς, που ήταν ο οργανωτής της μαζικής "εθνοκάθαρσης" στη Βοσνία. Ε, τί άλλο χρειάζεται;

Τέτοιου είδους καθάρματα όχι μόνο "μπορεί" αλλά επιβάλλεται να έχουν

σχέσεις αλληλεγγύης και συμμαχίας με τα πολιτισμένα και σοφιστικά καθάρματα των αναπτυγμένων καπιταλιστικά κρατών. Αν και το καθεστώς Μίλόσεβιτς (και ο υπό την ηγεμονία του σέρβικος λαός) είναι η ιδιαίτερη αδυναμία του Λεπέν ή του Ζιρινόφσκι, δεν έχει πραγματικούς εχθρούς στον πολιτισμένο κόσμο. Το ότι προτιμύσε να παίξει πάνω στο χαρτί του αμερικάνικου милитарισμού είναι δευτερεύον ζήτημα, μπροστά στο γεγονός ότι: η ένταση της καπιταλιστικής αναδιάρθρωσης είναι τέτοια που η πραγματική αλληλοβοήθεια σε αυτό (και όχι μόνο) το μέρος του κόσμου δεν μπορεί να είναι αποτελεσματική παρά μόνο με την μορφή του δίπλου "πόλεμος - μη πόλεμος".

Δεν μπορούν να νομιμοποιηθούν τοπικά καθεστώτα "έκτακτης ανάγκης" (δηλαδή ιεραρχίες, δομές, οικονομίες, πολιτικές, ιδεολογίες "έκτακτης ανάγκης") παρά μόνο αναδημιουργώντας διαρκώς τις συνθήκες ύπαρξής τους. Και δεν μπορούν να νομιμοποιηθούν παγκόσμια χειρισμοί "έκτακτης ανάγκης" παρά μόνο, πάλι, αναδημιουργώντας το περιβάλλον τους.

Ο αμερικάνικος στρατός δεν θα είχε παρκάρι στη Σ. Αραβία αν ο Χουσεΐν δεν προσαρτούσε το Κουβέϊτ. Είτε ήταν συμφωνημένο από πριν είτε όχι, ο Χουσεΐν διαπνεί την δικτατορία του χαρίζοντας στον αμερικάνικο στρατό το πρόσχημα της κατοχής και της επιτήρησης της περιοχής του Κόλπου. Αυτό, εννοείται, εξυπηρετεί τον έλεγχο και των κοινωνικών εξελίξεων στα κράτη της περιοχής: των εκρήξεων απέναντι στα απολυταρχικά, φεουδαρχικά καθεστώτα των σείχδων ή των εθνικιστών "σοσιαλιστών".

Αν ο Μίλόσεβιτς δεν είχε αιματοκλήσει τη Βοσνία δεν είχαν παρκάρι τον ερηνευτικό τους στρατό στη βοσνιακή no mans land οι Νατοϊκοί, και το υποτιθέμενο "ομόσπονδο κράτος" της συμφωνιάς του Ντέϊτον δεν θα είχε αμερικάνο - πραγματικό - διοικητή. Κιαν δεν είχε αιματοκυλήσει το Κοσσυφοπέδιο ο αμερικάνικος στρατός δεν θα είχε προσχήματα για να παρεμβεί ξανά "ανθρωπιστικά". Η μοιρασιά του Κοσσυφοπεδίου έδωσε την κατάλληλη ευκαιρία για να απλωθούν τα αμερικάνικα επιτελεία σε ακόμη μεγαλύτερη έκταση.

Η "ΠΟΛΕΜΟΣ" ΑΝΤΙΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΤΩΝ - ΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΜΟΥ

ΜΕΧΡΙΣ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΥ ΦΑΙΟΥ ΚΥΤΤΑΡΟΥ

Η "ΠΟΛΕΜΟΣ" ΑΝΤΙΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΤΩΝ - ΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΜΟΥ

ΜΕΧΡΙΣ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΥ ΦΑΙΟΥ ΚΥΤΤΑΡΟΥ

Η "ΠΟΛΕΜΟΣ" ΑΝΤΙΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΤΩΝ - ΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΜΟΥ

ΜΕΧΡΙΣ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΥ ΦΑΙΟΥ ΚΥΤΤΑΡΟΥ

Η "ΠΟΛΕΜΟΣ" ΑΝΤΙΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΤΩΝ - ΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΜΟΥ

ΜΕΧΡΙΣ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΥ ΦΑΙΟΥ ΚΥΤΤΑΡΟΥ

Η "ΠΟΛΕΜΟΣ" ΑΝΤΙΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΤΩΝ - ΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΜΟΥ

ΜΕΧΡΙΣ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΥ ΦΑΙΟΥ ΚΥΤΤΑΡΟΥ

Η "ΠΟΛΕΜΟΣ" ΑΝΤΙΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΤΩΝ - ΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΜΟΥ

ΜΕΧΡΙΣ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΥ ΦΑΙΟΥ ΚΥΤΤΑΡΟΥ

Η "ΠΟΛΕΜΟΣ" ΑΝΤΙΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΤΩΝ - ΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΜΟΥ

ΜΕΧΡΙΣ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΥ ΦΑΙΟΥ ΚΥΤΤΑΡΟΥ

Η "ΠΟΛΕΜΟΣ" ΑΝΤΙΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΤΩΝ - ΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΜΟΥ

ΜΕΧΡΙΣ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΥ ΦΑΙΟΥ ΚΥΤΤΑΡΟΥ

Η "ΠΟΛΕΜΟΣ" ΑΝΤΙΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΤΩΝ - ΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΜΟΥ

ΜΕΧΡΙΣ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΥ ΦΑΙΟΥ ΚΥΤΤΑΡΟΥ

Η "ΠΟΛΕΜΟΣ" ΑΝΤΙΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΤΩΝ - ΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΜΟΥ

ΜΕΧΡΙΣ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΥ ΦΑΙΟΥ ΚΥΤΤΑΡΟΥ

Η "ΠΟΛΕΜΟΣ" ΑΝΤΙΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΤΩΝ - ΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΜΟΥ

ΜΕΧΡΙΣ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΥ ΦΑΙΟΥ ΚΥΤΤΑΡΟΥ

Η "ΠΟΛΕΜΟΣ" ΑΝΤΙΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΤΩΝ - ΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΜΟΥ

ΜΕΧΡΙΣ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΥ ΦΑΙΟΥ ΚΥΤΤΑΡΟΥ

Η "ΠΟΛΕΜΟΣ" ΑΝΤΙΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΤΩΝ - ΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΜΟΥ

ΜΕΧΡΙΣ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΥ ΦΑΙΟΥ ΚΥΤΤΑΡΟΥ

Η "ΠΟΛΕΜΟΣ" ΑΝΤΙΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΤΩΝ - ΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΜΟΥ

ΜΕΧΡΙΣ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΥ ΦΑΙΟΥ ΚΥΤΤΑΡΟΥ

Η "ΠΟΛΕΜΟΣ" ΑΝΤΙΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΤΩΝ - ΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΜΟΥ

ΜΕΧΡΙΣ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΥ ΦΑΙΟΥ ΚΥΤΤΑΡΟΥ

Η "ΠΟΛΕΜΟΣ" ΑΝΤΙΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΤΩΝ - ΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΜΟΥ

ΜΕΧΡΙΣ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΥ ΦΑΙΟΥ ΚΥΤΤΑΡΟΥ

Η "ΠΟΛΕΜΟΣ" ΑΝΤΙΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΤΩΝ - ΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΜΟΥ

ΜΕΧΡΙΣ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΥ ΦΑΙΟΥ ΚΥΤΤΑΡΟΥ

Η "ΠΟΛΕΜΟΣ" ΑΝΤΙΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΤΩΝ - ΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΜΟΥ

ΜΕΧΡΙΣ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΥ ΦΑΙΟΥ ΚΥΤΤΑΡΟΥ

Η "ΠΟΛΕΜΟΣ" ΑΝΤΙΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΤΩΝ - ΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΜΟΥ

ΜΕΧΡΙΣ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΥ ΦΑΙΟΥ ΚΥΤΤΑΡΟΥ

Η "ΠΟΛΕΜΟΣ" ΑΝΤΙΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΤΩΝ - ΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΜΟΥ

ΜΕΧΡΙΣ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΥ ΦΑΙΟΥ ΚΥΤΤΑΡΟΥ

Η "ΠΟΛΕΜΟΣ" ΑΝΤΙΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΤΩΝ - ΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΜΟΥ

ΜΕΧΡΙΣ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΥ ΦΑΙΟΥ ΚΥΤΤΑΡΟΥ

Η "ΠΟΛΕΜΟΣ" ΑΝΤΙΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΤΩΝ - ΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΜΟΥ

ΜΕΧΡΙΣ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΥ ΦΑΙΟΥ ΚΥΤΤΑΡΟΥ

Η "ΠΟΛΕΜΟΣ" ΑΝΤΙΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΤΩΝ - ΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΜΟΥ

ΜΕΧΡΙΣ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΥ ΦΑΙΟΥ ΚΥΤΤΑΡΟΥ

Η "ΠΟΛΕΜΟΣ" ΑΝΤΙΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΤΩΝ - ΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΜΟΥ

ΜΕΧΡΙΣ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΥ ΦΑΙΟΥ ΚΥΤΤΑΡΟΥ

Η "ΠΟΛΕΜΟΣ" ΑΝΤΙΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΤΩΝ - ΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΜΟΥ

ΜΕΧΡΙΣ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΥ ΦΑΙΟΥ ΚΥΤΤΑΡΟΥ

Η "ΠΟΛΕΜΟΣ" ΑΝΤΙΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΤΩΝ - ΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΜΟΥ

ΜΕΧΡΙΣ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΥ ΦΑΙΟΥ ΚΥΤΤΑΡΟΥ

Η "ΠΟΛΕΜΟΣ" ΑΝΤΙΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΤΩΝ - ΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΜΟΥ

ΜΕΧΡΙΣ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΥ ΦΑΙΟΥ ΚΥΤΤΑΡΟΥ

Η "ΠΟΛΕΜΟΣ" ΑΝΤΙΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΤΩΝ - ΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΜΟΥ

ΜΕΧΡΙΣ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΥ ΦΑΙΟΥ ΚΥΤΤΑΡΟΥ

Η "ΠΟΛΕΜΟΣ" ΑΝΤΙΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΤΩΝ - ΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΜΟΥ

ΜΕΧΡΙΣ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΥ ΦΑΙΟΥ ΚΥΤΤΑΡΟΥ

Η "ΠΟΛΕΜΟΣ" ΑΝΤΙΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΤΩΝ - ΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΜΟΥ

ΜΕΧΡΙΣ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΥ ΦΑΙΟΥ ΚΥΤΤΑΡΟΥ

Η "ΠΟΛΕΜΟΣ" ΑΝΤΙΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΤΩΝ - ΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΜΟΥ

ΜΕΧΡΙΣ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΥ ΦΑΙΟΥ ΚΥΤΤΑΡΟΥ

Η "ΠΟΛΕΜΟΣ" ΑΝΤΙΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΤΩΝ - ΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΜΟΥ

ΜΕΧΡΙΣ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΥ ΦΑΙΟΥ ΚΥΤΤΑΡΟΥ

Η "ΠΟΛΕΜΟΣ" ΑΝΤΙΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΤΩΝ - ΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΜΟΥ

ΜΕΧΡΙΣ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΥ ΦΑΙΟΥ ΚΥΤΤΑΡΟΥ

Η "ΠΟΛΕΜΟΣ" ΑΝΤΙΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΤΩΝ - ΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΜΟΥ

ΜΕΧΡΙΣ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΥ ΦΑΙΟΥ ΚΥΤΤΑΡΟΥ

Η "ΠΟΛΕΜΟΣ" ΑΝΤΙΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΤΩΝ - ΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΜΟΥ

ΜΕΧΡΙΣ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΥ ΦΑΙΟΥ ΚΥΤΤΑΡΟΥ

Η "ΠΟΛΕΜΟΣ" ΑΝΤΙΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΤΩΝ - ΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΜΟΥ

ΜΕΧΡΙΣ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΥ ΦΑΙΟΥ ΚΥΤΤΑΡΟΥ

Η "ΠΟΛΕΜΟΣ" ΑΝΤΙΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΤΩΝ - ΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΜΟΥ

ΜΕΧΡΙΣ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΥ ΦΑΙΟΥ ΚΥΤΤΑΡΟΥ

Η "ΠΟΛΕΜΟΣ" ΑΝΤΙΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΤΩΝ - ΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΜΟΥ

ΜΕΧΡΙΣ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΥ ΦΑΙΟΥ ΚΥΤΤΑΡΟΥ

Η "ΠΟΛΕΜΟΣ" ΑΝΤΙΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΤΩΝ - ΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΜΟΥ

ΜΕΧΡΙΣ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΥ ΦΑΙΟΥ ΚΥΤΤΑΡΟΥ

Η "ΠΟΛΕΜΟΣ" ΑΝΤΙΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΤΩΝ - ΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΜΟΥ

ΜΕΧΡΙΣ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΥ ΦΑΙΟΥ ΚΥΤΤΑΡΟΥ

Η "ΠΟΛΕΜΟΣ" ΑΝΤΙΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΤΩΝ - ΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΜΟΥ

ΜΕΧΡΙΣ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΥ ΦΑΙΟΥ ΚΥΤΤΑΡΟΥ

Η "ΠΟΛΕΜΟΣ" ΑΝΤΙΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΤΩΝ - ΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΜΟΥ

ΜΕΧΡΙΣ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΥ ΦΑΙΟΥ ΚΥΤΤΑΡΟΥ

Η "ΠΟΛΕΜΟΣ" ΑΝΤΙΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΤΩΝ - ΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΜΟΥ

ΜΕΧΡΙΣ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΥ ΦΑΙΟΥ ΚΥΤΤΑΡΟΥ

Η "ΠΟΛΕΜΟΣ" ΑΝΤΙΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΤΩΝ - ΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΜΟΥ

ΜΕΧΡΙΣ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΥ ΦΑΙΟΥ ΚΥΤΤΑΡΟΥ

Η "ΠΟΛΕΜΟΣ" ΑΝΤΙΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΤΩΝ - ΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΜΟΥ

ΜΕΧΡΙΣ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΥ ΦΑΙΟΥ ΚΥΤΤΑΡΟΥ

Η "ΠΟΛΕΜΟΣ" ΑΝΤΙΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΤΩΝ - ΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΜΟΥ

ΜΕΧΡΙΣ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΥ ΦΑΙΟΥ ΚΥΤΤΑΡΟΥ

Η "ΠΟΛΕΜΟΣ" ΑΝΤΙΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΤΩΝ - ΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΜΟΥ

ΜΕΧΡΙΣ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΥ ΦΑΙΟΥ ΚΥΤΤΑΡΟΥ

Η "ΠΟΛΕΜΟΣ" ΑΝΤΙΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΤΩΝ - ΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΜΟΥ

ΜΕΧΡΙΣ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΥ ΦΑΙΟΥ ΚΥΤΤΑΡΟΥ

Η "ΠΟΛΕΜΟΣ" ΑΝΤΙΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΤΩΝ - ΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΜΟΥ

ΜΕΧΡΙΣ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΥ ΦΑΙΟΥ ΚΥΤΤΑΡΟΥ

Η "ΠΟΛΕΜΟΣ" ΑΝΤΙΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΤΩΝ - ΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΜΟΥ

ΜΕΧΡΙΣ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΥ ΦΑΙΟΥ ΚΥΤΤΑΡΟΥ

Η "ΠΟΛΕΜΟΣ" ΑΝΤΙΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΤΩΝ - ΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΜΟΥ

ΜΕΧΡΙΣ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΥ ΦΑΙΟΥ ΚΥΤΤΑΡΟΥ

Η "ΠΟΛΕΜΟΣ" ΑΝΤΙΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΤΩΝ - ΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΜΟΥ

ΜΕΧΡΙΣ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΥ ΦΑΙΟΥ ΚΥΤΤΑΡΟΥ

Η "ΠΟΛΕΜΟΣ" ΑΝΤΙΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΤΩΝ - ΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΜΟΥ

ΜΕΧΡΙΣ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΥ ΦΑΙΟΥ ΚΥΤΤΑΡΟΥ

Η "ΠΟΛΕΜΟΣ" ΑΝΤΙΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΤΩΝ - ΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΜΟΥ

ΜΕΧΡΙΣ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΥ ΦΑΙΟΥ ΚΥΤΤΑΡΟΥ

Η "ΠΟΛΕΜΟΣ" ΑΝΤΙΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΤΩΝ - ΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΜΟΥ

Η διαδρομή του UCK από την "μ-λ" πολιτική σχέση στον ένοπλο πυρήνα αντάρτικου πόλης, από χει στον "λαϊκό απελευθερωτικό στρατό" και τελικά στην εμπροσθοφυλακή του αμερικανο-νατοϊκού στρατού κατοχής του μισού Κοσσυφοπέδιου (αυτή θα είναι η εξέλιξη καθώς πλησιάζει η "λύση του προβλήματος") δεν μας εκπλήσσει. Αλλά έχει ένα "μήνυμα" δόλο και επικίνδυνο. Κι αυτό επειδή η μαζικοποίηση του UCK ήταν γνήσια, σαν αποτέλεσμα της θέλησης για αντίσταση στην σερβική καταπίεση. Αλλά

κρίσιμους) του μιλιταρισμού, που μετατοπίζει το κέντρο του αγώνα στην στρατιωτική αναμέτρηση. Αλλά αυτή η απόσταση είναι υπαρκτή και οι Ζαπατίστας έχουν κάνει πολλά για να την διευρύνουν - πολύ περισσότερο από οποιαδήποτε άλλη εξέγερση των τελευταίων είκοσι χρόνων.

Αξίζει να σκεφτεί κανείς τη διαφορά ανάμεσα στην επιλογή "τα όπλα σε πρώτο πλάνο" και σε εκείνη "τα όπλα πίσω" - και δεν αναφερόμαστε σε φωτογραφίες. Η έμφρα

Είναι έτσι εκτεθειμένη, αλλά και διεισδυτική. Τα 3.000.000 των μεξικάνων που μέσα από παλιές και καινούργιες επιτροπές στήριξης συμμετείχαν πρόσφατα (21/3) στο δημοψήφισμα που ζήτησε ο EZLN (αριθμός διπλάσιος από εκείνους που είχαν συμμετάσχει σε αντίστοιχο δημοψήφισμα τον Αυγουστο του 1996) έγιναν πραγματικός πονοκέφαλος για το μεξικάνικο καθεστώς, που έκανε ό,τι μπορούσε για να μειώσει την επιρροή των Ζαπατίστας - πλην όμως απέτυχε. Τα 5.000 μέλη του EZLN (τα μισά γυναίκες) που κατάφεραν να περάσουν τα "όρια" της αποκλεισμένης περιοχής τους για να ενωθούν με τις επιτροπές στήριξης σε όλη τη χώρα και να οργανώσουν επί μία βδομάδα πριν

το δημοψήφισμα εκδηλώσεις παντού αποδείχθηκαν, αν και χωρίς όπλα, πολύ δυνατότερα από τους μπάτσους και τους καραβανάδες του μεξικάνικου κράτους - που δεν είναι τίποτα λυκόπουλα. Κι ως μην μιλήσουμε για την σημαντική ανθρώπινη αλλά και πολιτική εμπειρία που απέκτησαν τόσο αυτοί οι 5.000 αγωνιστές και αγωνίστριες όσο και εκείνοι που τους υποδέχθηκαν, τους έκρυψαν, συνεργάστηκαν μαζί τους σ' αυτήν την ιστορία....

Μπορεί κανείς να βρει πολλές διαφορές ανάμεσα στην κεντρική Αμερική και στα κεντρικά Βαλκάνια, αξίζει όμως να ακούσουμε καλύτερα το μήνυμα από την Τσιτάπα. Υπάρχουν κι εκεί όπως κι εδώ πληθυσμοί που βρισκονται, ή οδηγούνται, στο έσχατο σημείο της εξαθλίωσης... υπάρχουν κι εκεί όπως κι εδώ τα "πολιτικά στίγματα" της "καταπρόσθηρας"... υπάρχουν κι εκεί όπως κι εδώ οι "αντικειμενικοί" όροι της επανάστασης... υπάρχουν ύστερα οι ουσιαστικά παράνομες πολιτικές προσπάθειες, η μακρά υπομονή μέσα στο σκοτάδι, η συνεχιζόμενη καταπίεση, οι "λενικές φρουρές", οι "θαλαγγείες" και οι "κατακτητές"....

Το Κόσοβο, η Βοσνία, αιχμή ποιάς ξέρει τί, και αυτή η μακρινή μεξικάνικη επαρχία... Αντίθετα από την μοιρολατρία και το σκίψιμο μπροστά στους εκβιασμούς του συστήματος υπάρχουν πραγματικά απελευθερωτικές ιδέες και πράξεις ήδη ζωντανές, ήδη ενεργές. Στην εξαθλίωση των εκατομμυρίων μουσουλμάνων (και όχι μόνο...) στα βαλκάνια πρέπει να αναγνωρίσουμε την πραγματική ήττα όχι μόνο την δική τους, αλλά και την δική μας. Από την άλλη όμως αυτή η αναγνώριση είναι παράγοντας δημιουργικής ανανέωσης: γιατί η ζούγκλα είναι εδώ. Μέσα στις μητροπόλεις, και γύρω απ' αυτές...

παρ'ότι οι εξελιγμένες ράτσες των ιδανικών δούλων, αλλά και τα μαντρόσκυλα του διαχωρισμού, της σύγκρισης, της αυτο-ακύρωσης της προλεταριακής αρνητικότητας. Πρόκειται για την μεταμόρφωση παραλλαγής του ιεραποστολικού έργου. Ακριβώς γι' αυτό υπάρχει λόγος να παραχθούν οι συγκρούσεις των πολιτισμών: για να μείνει μέσα από την "σύγκρουση" κάθε ειδική ("πολιτιστική", ιδεολογική) ρύθμιση πειθαρχίας αλώβητη, και όλες μαζί ακραίες.

Για την διαλεκτική ανάμεσα σε νεωτερισμούς και αρχαισμούς στην καπιταλιστική εξέλιξη, η ελληνική περίπτωση είναι και διδακτική και πλούσια. Ο ταξικός συμβιβασμός της σοσιαλδημοκρατικής διαχείρισης στη δεκαετία του '80 μετέτρεψε την ιστορική εμπειρία των κοινωνικών αντιθέσεων σε υπαρκτό δρόμο. Σε ενόχους. Μετέτρεψε την πολιτική οικονομία του κεφαλαίου στην Ελλάδα σε πρόβλημα ψυχολογίας. Στα τέλη της δεκαετίας του '80 οι έλληνες "αποενοχοποιήσαν" δύο πράγματα, μαζί και ταυτοχρόνως: τον πλουτισμό (δηλαδή την εκμετάλλευση) και την θρησκευτική πίστη. Το life styling υπήρξε το ιδανικό πέρασμα τόσο της καπιταλιστικής λαίμαργιάς όσο και των δεισιδαιμονιών.

Στις αρχές της δεκαετίας του '90 έμεινε να αποενοχοποιηθεί κάτι ακόμα: η σχέση με το ρεπερτόριο του εθνικού συμβολισμού. Το ότι αυτό έπρεπε να συμβεί αποτελεί υπενθύμιση εκείνων των "συνθηκών νόμων" της κυριαρχίας που στέκονται πίσω από τις πλάτες των υπηρεσιών της: από τις αρχές του '90 η ελληνική καπιταλιστική μονάδα μπορούσε να γίνει αξιόπιστο trade mark. Τόσο "εσωτερικά", σαν "αγορά βελτιωμένης εργασίας", όσο και "εξωτερικά", σαν "περιφερειακή δύναμη". Την ελληνική σημαία θα την προκρίναν πολλοί - οι οπαδοί της έπρεπε να την δοξάσουν. Ο χριστιανικός ορθόδοξος σταυρός θα γινόταν διαφημιστικό προσόν. Όσο για τον μεγαλέξανδρο: Χρειάζεται ιστορικό βάθος και δικαιοσύνη για τις καινούργιες εκστρατείες.

Οι αρχαίοι λοιπόν δεν είναι "εκτός χρόνου" στη νέα καπιταλιστική φάση. Είναι "στη θέση τους": για να προσφέρουν στην κυριαρχία τις απαραίτητες για την "ομαλή" μετάβαση από τον ένα ιστορικό κύκλο στον άλλο μυθολογίες.

ΠΟΛΕΜΟΣ ΝΕΥΡΩΝ ΜΕΧΡΙΣ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΥ ΛΕΧΟΤΑΝΙΛ

Η made in greece δημοσιότητα δεν έχει τίποτα να ζηλέψει από τις πλέον κορεσμένες μητροπόλεις της παγκόσμιας πληροφοριοποίησης. Βλέπουν οι τηλεθεατές εναλλάξ τους κοσσοβαρούς πρόσφυγες και εικόνες αρχείου από τον "ανελέητο" (10 με 2 το βράδυ) βομβαρδισμό της σερβίας, και διακρίνουν για το ανθρωπιστικό δράμα των εξοπλισμένων σέρβων. Ρωτάς τους πιο ενήμερους γιατί - κατά τη γνώμη τους - φεύγουν οι κοσσοβάροι από τα χωριά τους, και σου απαντούν "λόγω των βομβαρδισμών του ΝΑΤΟ" και απιστηρίδες "τότε γιατί δεν φεύγουν και οι σέρβοι;" σε αποστομίζουν με ένα "α, αυτοί κάθονται γιατί το έχουν πάρει πατριωτικά!" Αν συνέβαινε ο Τζωρτζ Όργουελ να περάσει από την Αθήνα του 1999 θα αναθεωρούσε το σκοτεινό περιβάλλον του "μεγάλου αδελφού": μπορεί η σχέση ανάμεσα σε χειραγωγούς και χειραγωγούμενους να είναι πολύ πιο φιλική και λαμπερή.

Μερικοί - ελάχιστα, ευτυχώς - διαμαρτυρούνται στην Ελλάδα πως τα μμε δεν είναι αντικειμενικά. Αντίθετα πρέπει να υποστηρίξουμε με θάρρος πως η πλήρης "αντικειμενοποίηση" έχει κατακτηθεί. Οι ειδήσεις και οι εκτιμήσεις στην Ελλάδα δεν είναι απλά αντικειμενικές, αλλά ολοκληρωμένα αντικείμενα. Με την πυκνότητα και την σαφήνεια πέτρας - δεν είναι η πέτρα ένα αρχέτυπο "αντικειμένου", και το πέτρωμα, η απολίθωση του σπιδήστη ζωντανού η ιδανική "αντικειμενοποίηση". Αυτά μπορεί να συμβαίνουν κι αλλού, στη φύλη σερβίας ας πούμε, ή στην εχθρική αμερική. Αλλά κι αν δεν συμβαίνουν ένα φως πολιτισμού έχει ξαναβρεθεί εδώ.

Πιο βαθιά ωστόσο η ελληνική κοινή γνώμη είναι απόλυτα αδιάφορη για το σπιδήστη δεν την αφορά επειγόντως, άμεσα και βίαια. Παρά την αγανάκτηση για την Νατοϊκή βαρβαρότητα και το σέρβικο δράμα, τίποτα δεν εμπόδιζε τους Έλληνες, τις μέρες γύρω από το θείο δράμα να ισοφρίσουν με χαρακτηριστική άνεση, στις εθνικές οδοί και παρόδους τους, τον αριθμό των σέρβων νεκρών αμάχων - κι αυτό όχι από αλληλεγγύη.

Η αδιαφορία δεν είναι ζήτημα επιλογής. Είναι η εσωτερικότητα της ίδιας της "αναπτυγμένης" καπιταλιστικής προσαγωγής. Και πάλι τα βασικά: η νέα γραφειοκρατία, η περιβόητη "ανάπτυξη του τριτογενούς τομέα", είναι η τεχνική πλευρά ενός συνολικού χειρισμού που έχει κέντρο του την "παραγωγική" εμφάνιση και γένικυση της αδιαφορίας. Η εγκατάσταση της σχέσης "πλάτης - προμηθευτής" μέσα στην ίδια την εργατική τάξη, μέσω της "τριτογενοποίησης" είναι αυτό ακριβώς το κέντρο.

Η αντι-παράθεση πίσω απ' το γκισέ - μπροστά απ' το γκισέ (μυλάμε για μια βασική μορφή που επαναλαμβάνεται με διάφορους τρόπους στις καπιταλιστικές υπαρκτούς...) είναι το "παραγωγικό" σύστημα του καταναλωτικού μπροστά στην οθόνη - μπροστά στην κάμερα. Η αδιαφορία όχι απλά σαν ηθική κατηγορία αλλά σαν κανόνας της ταξικής ηγεμονίας είναι βέβαια η "ώριμη" πολιτική απάντηση των αφεντικών - σφυρηλατείται όμως και επιβεβαιώνεται από τους ίδιους τους υποτέλειες.

Ο "ανθρωπισμός" είναι η ενεργητική αδιαφορία. Όλη η συγκίνηση και η σύγκριση για το "ανθρωπιστικό δράμα" εκείνων ή των άλλων - αδιάφορο, τελικά, ποιών και γιατί - είναι καπνός. Αλλά όχι άχρηστος καπνός: δίνει κίνηση στις τουρμπίνες της συναισθηματικής αυτοψιπίστησης. Και του φόβου. Ανταμοίβει με την ελεγχόμενη έκκριση αδρεναλίνης.

"...Ο μύθος του Φραγκιστάν δεν φαίνεται να σβήνει. Αντίθετως, σήμερα φαίνεται να 'ναι η εποχή του θριάμβου του. Πράγματι, από τούτο το μύθο φαίνεται να εμπνέονται όλες οι πληροφοριακές και διαφοροποιητικές στρατηγικές του Μεγάλου Φετίχ. Με μια μόνο σημαντική διαφορά: εδώ το Μεγάλο Φετίχ, το φάντασμα που διαχειρίζεται τα προγράμματα του φόβου, μ' άλλα λόγια τις απαγορεύσεις και τους αποκλεισμούς, τα "μύνα" και τα "ταμπού", βρίσκεται σήμερα μέσα σε κάθε ζωτικό κόμβο του κοινωνικού υλικού.

Σ' αυτό το θρίαμβο εξάλλου συντείνει η τεράστια εξάπλωση της Μαζικής μεσολαβητικής Επικοινωνίας, η οποία έχει γίνει τόσο διεισδυτική στις ατομικές, πολιτικές, οικονομικές, ψυχολογικές, ηθικές και κοινωνικές συνείψεις της ώστε να μην υπάρχει πλέον κανένας χώρος ανεπιβλήτος, παρθένο, αμετάβλητος".

Μ' αυτό δεν εννοούμε ότι "το μέσο είναι το μήνυμα", γιατί από προλεταριακή σκοπιά και το μέσο και το μήνυμα είναι κοινωνικές σχέσεις, κι επομένως ο τεχνολογικός νετεριμισμός του McLuhan εκφράζει την αστική αντίληψη, σύμφωνα με την οποία τα πράγματα εξουσιάζουν τους ανθρώπους και τα μέσο εξουσιάζουν τις σχέσεις.

Από την άλλη μεριά όμως πρέπει να αναγνωρίσουμε ότι οι χώροι της ηλεκτρομηχανικής πληροφοροποίησης και του Τύπου αποτελούν βασικές συστατικές της διαμόρφωσης του κοινωνικού υλικού, της μητροπολιτικής του διάστασης.

Παράλληλα αυτοί οι χώροι χαρακτηρίζονται από το γεγονός ότι ελέγχονται μονοπωλιακά από ολιγαρχικές μεριδες της ιμπεριαλιστικής αστικής τάξης, έχουν δηλαδή μια εσωτερική δομή εξαιρετικά πολυμήνη και ταξική. Αυτός εξάλλου είναι και αναγκαίος όρος που καθιστά δυνατή τη συνολική δόμηση του χωροχρόνου της στοχευμένης πόλης με μια συστηματική, διάχυτη, πληθυσμιακή, μεγεθυντική και πολυ-μεσολαβητική ακτινοβολία εξουσιο-δοτημένων μηνυμάτων και προγραμμάτων αυταρχικών συμπεριφορών. Αυτό προσφέρει τη δυνατότητα στην τεχνο-πολιτική διοικητική ελίτ να υπερκωδικοποιεί ολοκληρωτικά και δεσποτικά όλες τις γλώσσες, να βομβαρδίζει αδιάκοπα και μονόδρομα με διαταγές, συναισθήματα, τελετουργίες, επιλεγμένες σύμφωνα με τα χαρακτηριστικά ενός εκάστου φορέα (ατόμου) του συστήματος.

Δίχως βέβαια να παρουσιάζουμε σε κάποιες υπερεκτιμήσεις εσχολογικού χαρακτήρα πρέπει, παρ' όλα αυτά, να αναγνωρίσουμε πως η συγκρότηση της διαδικασίας κοινωνικής επικοινωνίας σ' ένα τεράστιο κύκλωμα hard core με κόκκινα λαμπάκια (μέσα στο οποίο επαναλαμβάνεται και σιγοντοποιείται η καθημερινή εμπειρία, αφού προηγουμένως φιλτραριστεί κατάλληλα, αφού αποενερωθεί και αναγεννηθεί σημειολογικά σαν υπνο - εργαλειοαλλοτριωτικής σποιλάντησης) προσφέρει τη δυνατότητα στο Ψυχρό Τέρας να αποικονιάζει τις πρωταρχικές αισθήσεις (και την εξ αυτών συνείδηση) εκατομμυρίων ανδρών, γυναικών, νέων και παιδιών.

Και σ' αυτό ακριβώς συνίσταται η νέα μητροπολιτική δουλεία, η οποιασδήποτε κάποιος τρόπο αποτελεί την κλασική μορφή δουλείας, την ολοκληρωμένη και ολοκληρωτική μορφή της. Πράγματι, αυτή η σκληρά στοχεύει στον μεγαλύτερο δυνατό έλεγχο της προλεταριακής συνείδησης, στο βουκόλιασμα κάθε γνώσης των προλετάριων, στη γενικόνια της μνήμης τους...."

Μιας αυτό είναι απόσπασμα από ένα κείμενο που κυκλοφόρησε το 1982 στην Ιταλία, δεν χρειάζεται να προσθέσουμε τίποτα άλλο, εκτός από το: ιδού κάτω από ποιές πολεμικές κατακτήσεις κάθε "μη πόλεμος" των αφεντικών είναι αδύνατος, και κάθε "πόλεμος" τους αποτελεσματικός....

από τον UCK στον EZLN

είναι όπως εξελίχθηκαν τα πράγματα το ήθικο δίδαγμα είναι: η θα κάτσει να σε ξεσκίσουν οι εθνοραϊστές, η θα γίνει εξάρτημα κάποιου στην διεθνή πολιτική...

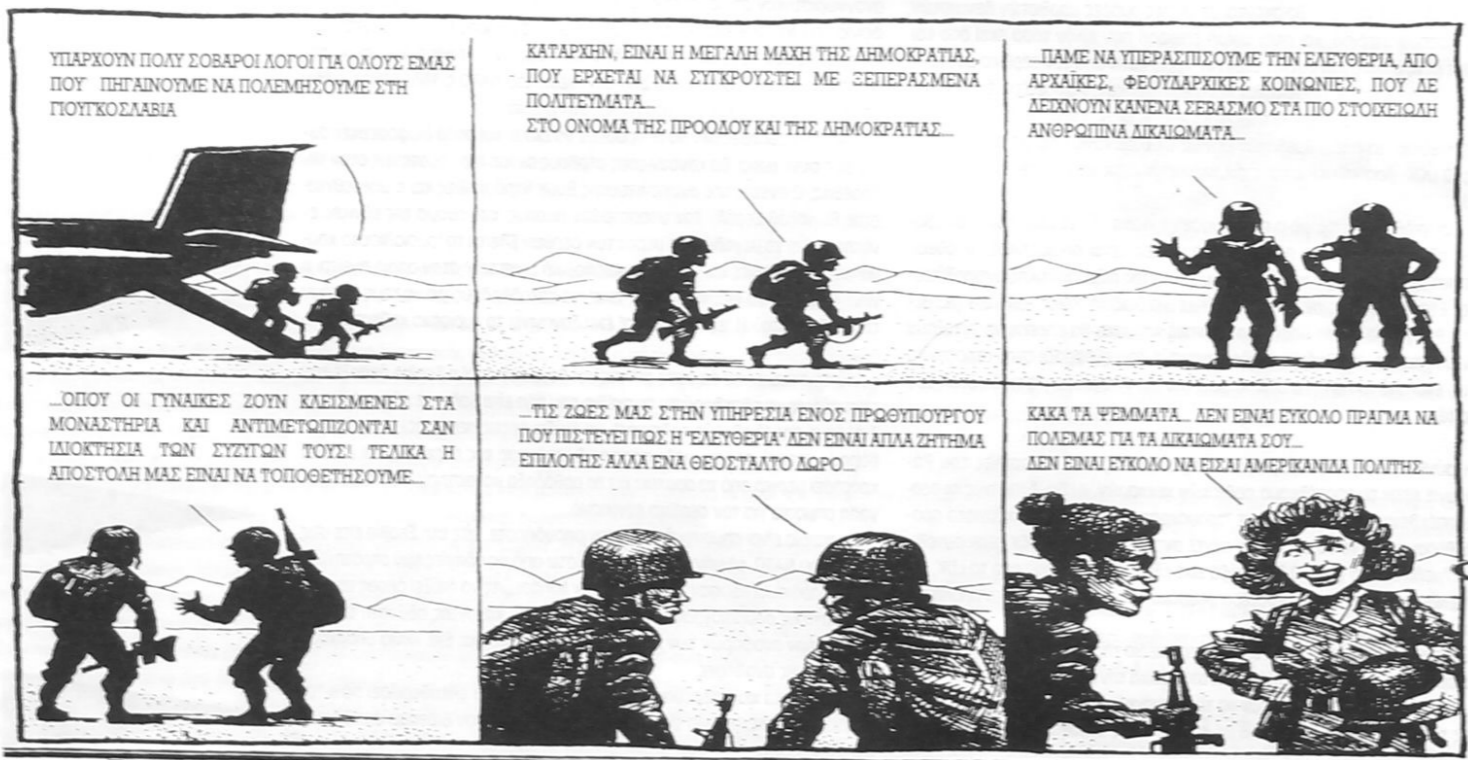
Η μαζική επιλογή της ένοπλης αντίστασης είναι, κατ' αρχήν, η μόνη ρεαλιστική στάση απέναντι σε στρατιωτικές μηχανές του είδους "σέρβικη αστυνομία, στρατός" κλπ. Από και και πέρα όμως η πορεία δεν είναι μονόδρομο, και γιατί το "μήνυμα" είναι δόλο.

Υπάρχει ένας "απελευθερωτικός στρατός" των τελευταίων χρόνων που ακολούθησε εντελώς διαφορετική λογική: αυτός των Ζαπατίστας. Δεν ξέρουμε τί θα συνέβαινε αν η Τσιτάπα (και ειδικά η ζούγκλα Λακωντόνα) βρισκόταν πάνω σε κάποια πετρελαιοπηγή... Εννοούμε πόσο χειρότερη θα ήταν η κατασταλτική δράση του μεξικάνικου στρατού εναντίον των εξεγερμένων ινδιάνων, και πόσο ισχυρός θα ήταν ο εκβιασμός της "μιλιταριστικοποίησης" τους. Αλλά είναι οίγονο πως από την αρχή οι επιλογές των Ζαπατίστας δεν ήταν εκείνες μιας στρατιωτικής αναμέτρησης, μιας αναμέτρησης από την οποία θα έβγαιναν είτε ηττημένοι, είτε αλλοτριωμένοι σαν "παράσημα" κάποιου "δυνατού". Μπορεί αυτές οι επιλογές να οφείλονται στην κουλτούρα των ινδιάνικων κοινοτήτων - αν και αλλού στην λατινική αμερική, με παρόμοιες πολιτισμικές καταβολές, τα ένοπλα κινήματα ακολούθησαν άλλο δρόμο. Είναι πιθανότερο πως η εμπειρία των ελάχιων λευκών Μεξικάνων που συμμετείχαν από την αρχή στους Ζαπατίστας υπήρξε καθοριστική: γιατί ήταν η εμπειρία της ήττας του αντάρτικου πόλης στο Μεξικό, και γενικά των "μ-λ" αντιλήψεων.

Είναι μικρή πράγματα η απόσταση ανάμεσα στην μαζική ένοπλη αντίσταση και στους "περαιωμούς" (ή τους ε-

ση από τους Ζαπατίστας δόθηκε στην αυτοοργάνωση των κοινοτήτων, και ακόμα περισσότερο στην πολιτική αυτοαξιοποίηση του οποιουδήποτε χρόνου είχαν και έχουν στην διάθεσή τους το βάρος πήγε στη διαρκή διάχυση των σκοπών και των αιτημάτων τους και όχι στα "τελεσίγραφα" προτίμηση να πλαγιοκοπήσουν το μεξικάνικο καθεστώς με διάκεια, υπομονή και επιμονή παρά να συγχρονιστούν μετωπικά μαζί του... και πρόκειται για τυραννικό καθεστώς με πολλές μαζικές δολοφονίες στο ενεργητικό του...

Το σημαντικό είναι πως οι Ζαπατίστας πετώντας τις "μ-λ" ιδεολογίες (που, για να μην ξεχνιόμαστε: έχουν πολύ περισσότερους θαναμαστές από εκείνους που επίσημα αυτοχαρακτηρίζονται σαν "μαρξιστές - λενινιστές"...) έχουν υποδείξει στην προλεταριακή σκοπιά κάτι πραγματικά καινούργιο: την σχέση ανάμεσα στην (περιορισμένη, πάντα...) εδαφοκυριαρχία, και στις μεθοδολογίες της αποδιάρθρωσης του εχθρού. Όντας περικινωμένοι από τον μεξικάνικο στρατό οι Ζαπατίστας και οι ινδιάνικες κοινότητες δεν είναι ακριβώς μια αναγνωρισμένη "αυτόνομη περιοχή" - δεν είναι όμως ούτε συνέχεια του ελεγχόμενου από το κράτος εδάφους. Αυτή η αβεβαιότητα είναι οδηγός για τους ίδιους, μιας και οποιαδήποτε στιγμή μπορεί ο κλοιός να γίνει αποσπαστικός από την άλλη μεριά όμως αυτή η αβεβαιότητα είναι και το όπλο τους. Γιατί καθώς δεν είναι κάτι απόλυτα χωρισμένο από την υπόλοιπη μεξικάνικη κοινωνία μπορούν να επικοινωνούν μαζί της. Για να το πούμε αλλιώς: οι Ζαπατίστας έχουν κάνει μια επανάσταση που δεν έχει θέσει όμως ούτε ζήτημα κατάληψης της κεντρικής εξουσίας, ούτε ζήτημα "συνόρων" για την άμυνά της.

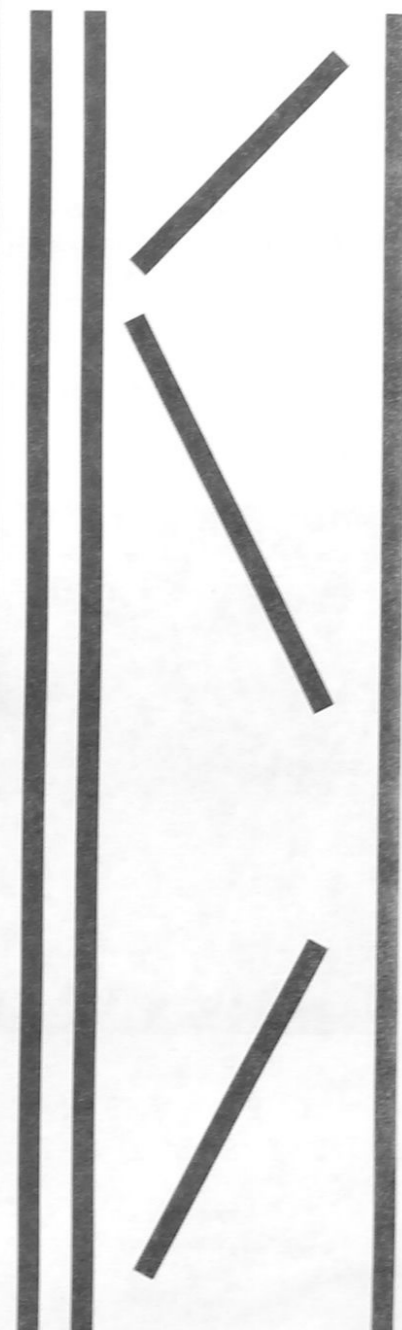

ημιστές Αλβανούς, φωτογραφίες από τις καταστροφές εκεί, πληροφορίες για το ιστορικό παρελθόν) www.megastories.com/kosovo/index.htm

Freedom for Kosova!
www.kosovainfo.com/

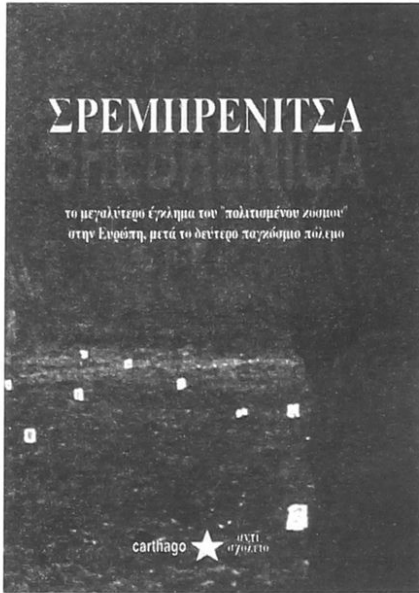
Radio B92
(Η σπονδυλική στήλη της ανεξάρτητης δημοσιογραφίας στην σερβία. Από τα πρώτα μέτρα του Μίλοσεβιτς μόλις ξεκίνησαν οι νατοϊκοί βομβαρδισμοί ήταν να απαγορευθεί τσεκπομής του. Παρόλα αυτά ο B92 είναι ακόμα ζωντανός μέσω του Ιντερνέτ, "ελεπόμενος" στα αγγλικά - μάλον μέσω ενός δικτύου υποστήριξης στην κροατία και την ολλανδία) www.b92.net

Help B92
(Πρόκειται για ομάδα υποστήριξης του B92 και όλων των ανεξάρτητων ραδιοσταθμών στη σερβία και στο Κόσοβο.) <http://helpB92.xs4all.nl> helpb92@xs4all.nl

ΣΡΕΜΠΡΕΝΙΤΣΑ

το μεγαλύτερο έγκλημα του "πολιτισμένου κόσμου" στην Ευρώπη, μετά το δεύτερο παγκόσμιο πόλεμο

carthago

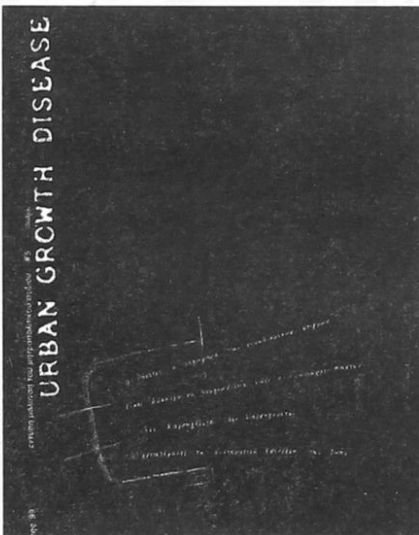
ΣΡΕΜΠΡΕΝΙΣΤΑ

το μεγαλύτερο έγκλημα του "πολιτισμένου κόσμου" στην Ευρώπη, μετά το δεύτερο παγκόσμιο πόλεμο

φόρος τιμής στους Βόσνιους αναφορά

στην γενοκτονία των μουσουλμάνων στην εκτέλεση 7.079 ανδρών αιχμαλώτων γύρω από τη Σρεμπρένιτσα στην αιματηρή ελληνοσερβική φιλία

260 σελίδες, από την carthago και το αντιαρχαίο
Στα αυτοδιαχειριζόμενα στέκια και στα βιβλιοπωλεία που βρίσκετε την 3η γενιά

URBAN GROWTH DISEASE

έντυπη μόλυνση του μητροπολιτικού πεδίου
#5
Μάρτης '99

ΒΙΒΛΙΟ ΤΟΥ ΔΡΟΜΟΥ

ΜΑΡΤΑ ΠΑΝΗΤΟΠΙΔΕΣ, ΣΕΡΒΟΙ ΝΑΖΙ ΠΑΤΡΙΟΤΕΣ
ΤΟΥΣ ΕΘΝΙΚΟΥΣ ΠΟΛΕΜΟΥΣ ΕΑΣ ΕΙΜΑΣΤΕ ΟΙ ΠΡΟΔΟΤΕΣ

Περιπλάνηση στους λαβυρίνθους της μητρόπολης

φεβρουάριος '99
τεύχος 11

σε κεντρικές γειτονίες

έκδοση ενάντια στον εθνικό κορμό

μάρτιος '99
από τους βαλκάνιους προλετάριους

ΓΑΜΟ ΤΟ ΧΡΙΣΤΟ-ΔΟΥΚΑΟ ΕΑΣ
ΑΜΑ ΠΙΑ *

Επιθετικός προσδιορισμός περιοδική έκδοση ενάντια στην έκτακτη

μάρτιος '99
τεύχος 2
Πετρούπολη - Ν. Λιόσια

από την πρωτοβουλία για την δημιουργία κριτικών χώρων στην πόλη

κωμικοτραγικές ιστορίες της καθημερινής ζωής

Τεύχος 2 - Μάρτιος 1999

Δίμηνη έκδοση με σκοπό την δημιουργία ρηγμάτων στις καθημερινές σχέσεις και σκέψεις Σε κεντρικές γειτονίες

ΟΙ ΠΑΤΡΙΟΤΕΣ ΕΙΝΑΙ ΚΑΛΟΙ
ΓΙΑ ΤΟ ΜΑΛΛΙ, ΤΟ ΓΑΛΑ ΚΑΙ ΤΟ ΚΡΕΑΣ
ΤΟΥΣ

δολιοφθορείς από πρόθεση

απριλίου - μιάης '99
3ο φύλλο
στο Περιστέρι

Ζωολία, τσοχιάδες, δημοσιογραφία

